WALPO

Leipää vai Brexit-huveja S.13
Elämäni kaksoiskansalaisena S.32
Ilmastotekoja - nyt nyt NYT! S.44

STUDIA POLITICA
universitas turkuensis
P-KLUBI

2/19 HUHTIKUU

Tässä WALPOSSA

SISÄLTÖ

04 Puheenjohtajan päiväkäsky - Salli Heiskanen
Mitä klubille kuuluu & miltä tuleva vuosi näyttää?

06 Laitoksen lasiovien takana II - Eero Oinonen
Haastatteluissa Hanna Tuominen ja Tiina Lintunen

12 Index-palsta - Elina Jääskeläinen
Vappu tekee jo tuloaan - mitä Indexillä on luvassa?

13 Leipää vai Brexit-huveja - Jenni Kilpi
Yliopisto-opiskelijan arki keskellä EU-kielteistä aluetta

18 Vieraskynä (POLHO) - Alec Neihum
Helsingin ystäväainejärjestö lähettää terveisiä!

20 Vaihtopenkki - Petteri Mäkitalo
Millaista on opiskelu Maastrichtissä, Keski-Euroopan ytimessä?

28 Global Gag Rule - ja sen vaikutukset - Salla Tiitinen
GGR:n vaikutukset kansainvälisiin ihmisoikeuskysymyksiin

32 Elämäni kaksoiskansalaisena - Saana Ylikruuvi
Kritiikkiläisen kertomus arjesta lehvien vaikutuspiirissä

MIEHET RY
- tasa-arvotyötä miehisestä näkökulmasta
Janne Salakka S.34

Karpilla on asiaa
Musiikista, joka on hanurista
S.36

Yhteisellä rintamalla
- tasa-arvokysymys puolustusvoimien riveissä
Amanda Viitanen S.38

Ilmastotekoja - nyt nyt NYT!
Elina Remes s.44

Vaali-aiheisia
S: 40

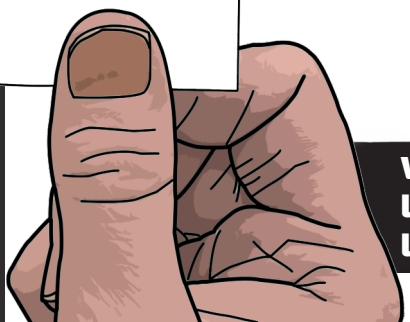

Vaalilupauksista, -tuloksista ja -keskusteluista

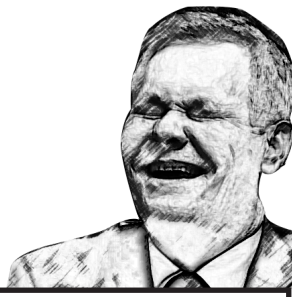

Tolkun ihmiset, **HOI!**
Helmi Henell S.40

Sisällysluettelon kuvitus: Henrik Lenkkeri, yle.fi, inttiin.fi, Unsplash

Pääkirjoitus

Sanat.

Sanat satuttavat, naurattavat, itkettävät. Sanat opettavat ja jakavat tietoa eteenpäin. Sanat luovat todellisuutta, sanat muuttavat maailmaa. Sanoilla voi vaikuttaa ja niillä voi johtaa harhaan. Sanoilla voi saada aikaan pahaa, hyvää ja kaikkea siltä väliltä.

Kun poliitikko tai poliitikkotoiveikas puhuu, kannattaa kuunnella tarkkaan hänen sanojaan. Sanavalinnat ovat retorisia keinoja, joilla yritetään vakuuttaa kuulija suuntaan tai toiseen. Suuret julistukset ja vaalilupaukset eivät aina ole sitä, miltä se kuulostavat. Jos jokin kuulostaa liian hyvältä - tai joissain tapauksissa liian huonolta - ollakseen totta, se usein ei ole totta. Erityisesti vaalien alla se kannattaa pitää mielessä.

Tämä lehtikin on täynnä sanoja. Sanoja, jotka kertovat ajatuksia eduskuntavaaleista, asevelvollisuudesta, ilmastonmuutoksesta ja muista tärkeistä ajankohtaisista asioista. Lukija pääsee lisäksi vierailemaan Brexitin alla kouristelevassa Iso-Britanniassa ja yliopistokaupunki Maastrichtissa Hollannissa. Eikä vappuakaan ole lehdessä unohdettu!

Lehden julkaisuaikaan eduskuntavaalit ovat jo takanapäin, mutta toukokuussa odottavat Euroopan parlamentin vaalit. Myös vappu kolkuttelee ovilla. Sen jälkeen monet opiskelijat juoksevat jo kesälaitumia kohti, odottipa siellä rento lomailu tai ankara työnteko.

Walpo ei pidä kesälomaa, vaan valmistautuu vastaanottamaan fukseja. Seuraava lehti onkin uusille opiskelijoille suunnattu YYA Walpo, mutta löytyy sieltä lukemista vanhemmillekin walpolaisille.

Hyvää vaalikevättä Walpon lukijoille,

päätoimittajat

Eeva Rantanen

”Ainakin sain kuvani lehteen.”

Henrik Lenkkeri

”Haluatko sinäkin odottaa vapun yli seuraavaa Walpoa? En minäkään.”

WALPO

Päätoimittajat ja taitto:

Henrik Lenkkeri hhlenk@utu.fi
Eeva Rantanen elkrant@utu.fi

Toimituskunta:

Jaakko Brummer
Ville Elo
Iida Hallikainen
Petteri Mäkitalo
Salla Jantunen
Juho Pitkänen
Jenni Kilpi
Julia Autio
Hilma Sormunen
Anniina Laitakari
Roosa Veijola
Iida Laurila
Amanda Viitanen
Ville Karppi
Helmi Henell
Inka Vaarula
Salla Tiitinen
Essi Hongisto
Klaus Karilahti
Elina Remes

Muut kirjoittajat:

Konsta Saarinen
Saana Ylikruuvi
Elina Jääskeläinen
Janne Salakka
Salli Heiskanen
Eero Oinonen
Alec Neihum

Editointi:

Amanda Viitanen
Salla Tiitinen
Anniina Laitakari
Inka Vaarula
Essi Hongisto
Klaus Karilahti

Kansi: Henrik Lenkkeri

Mainoshankinta:

Linda Kujander lskuja@utu.fi
Saara Vuorela skvuor@utu.fi

Levikki: 100 & nettijulkaisu

Julkaisija:

Turun yliopiston
Politiikan tutkimuksen klubi ry
Rehtorinpellonkatu 4B, 2. kerros
20500 Turku

Painopaikka: Painosalama Oy

Puheenjohtajan päiväkäsky

Auringon valo lämmittää ikkunan läpi, lumet ovat vihdoin sulaneet ja luonto näyttää heräävän pikkuhiljaa henkiin, kun istuudun kirjoittamaan ja miettimään menneitä neljää kuukautta. Kevät on mennyt hujauksessa, ja vappu häämöttää muutaman päivän päässä.

Paljon on ehtinyt tapahtua: tammikuu alkoi perinteisesti jäsenistösitseillä, jonka lisäksi maaliskuussa vietettiin alumnipäivää ja -sitsejä sekä kaverisitsejä. Vakiintuneet toimikunnat kuten vuosijuhla- ja ekskursiotoimikunta käynnistettiin maalis-huhtikuun aikana suunnittelemaan syksyn tapahtumia. Koulutuspolitiikan puolella on keväällä ollut melko rauhallista. Eniten puhututtanut aihe on ollut Exam-järjestelmä ja sen väärinkäyttö opiskelijoiden käydessä katsomassa kysymyksiä monta kertaa yhden päivän aikana. Vielä ei ole kuitenkaan päätetty miten ongelmaan reagoidaan. Lisäksi kopoja on työllistänyt oppiaineiden kanssa tehtävä uudistettu opintopalautekysely, jonka kehittämistä jatketaan myös ensi vuonna.

Yksi asia, mikä erityisesti yhdistää kevätlukukautta tänä vuonna, on poikkitieteellisyys. Helmikuussa klubilaiset kokoontuivat toista kertaa sitsaamaan T-klubin, Sosiaalitieteiden klubin ja Putexin kanssa ystävänpäiväsitseille T-talolle. Laskiaisena elvytettiin viimeksi vuonna 2015 järjestetty Akateemiset karaokekilpailut yhdessä T-klubin ja Sosiaalitieteiden klubin kanssa. Tänä keväänä oli myös P-klubin vuoro järjestää Historian Opiskelijain Liiton kevätseminaari, joka keräsi historian ja poliittisen historian opiskelijoita ympäri Suomen viikonlopuksi Turkuun.

Poikkitieteellisyyden lisäksi kevät on ollut tietenkin myös jokaista politiikan tutkijan sydäntä lämmittävä vaalikevät. P-klubi järjesti maaliskuussa yhdessä TYY:n kanssa eduskuntavaalipaneelin, jossa tentattiin ehdokkaita koulutus- ja ympäristökysymyksistä Markku Jokisipilän johdolla. Eduskuntavaalien tulosta kokoonnuttiin jännittämään toimistolle vaalipäivänä. Lisäksi klubi on mukana 10. toukokuuta järjestettävässä eurovaalipaneelissa, jonka jälkeen siirrytään Aurinkolahteen viettämään kevätlukukauden päättävää Kevätkeittoa.

Pian onkin jo aika kääntää katse kohti kesää ja sen jälkeistä syksyä. Viime vuonna uudistettu fuksiviikon ohjelma koettiin toimivaksi, joten se toimii pohjana tänäkin syksynä. Muilta osin syksyä vietetään peri p-klubilaiseen tapaan ja uusi vuosikurssi toivotetaan tervetulleeksi P-klubin perinteiden lämpimään syleilyyn. Täysi tapahtumakalenteri takaa sen, että jokaiselle löytyy mieleisiä tapahtumia niin klubin omista kuin myös yhteistyötapahtumista. Lisäjännitystä syksyyn tuovat edarivaalit, joissa TYY:lle valitaan uusi edustajisto.

Syksyyn lähdetään uudella energialla ja tapahtumat lähtevät rytinällä käyntiin uuden klubikerran saapuessa kampukselle. Ennen syksyä on kuitenkin vielä vappu ja kesä. Haluankin toivottaa jokaiselle teistä, rakkaat klubilaiset, railakasta vappua sekä oikein aurinkoista ja rentouttavaa kesää!

Puheenjohtajanne,

Salli Heiskanen

Salli Heiskanen

P-klubin puheenjohtaja

Kunpa kaikki olisi mutkatonta kuin OP-mobiilissa.
Mobiiliavain – ei avainlukulistaa
Sormenjälkitunnistus – ei turhia tunnuslukuja
Palvelun tarjoaa Osuuspankki.
OP Turun Seutu

LAITOKSEN
lasiovien takana II

Teksti: Eero Oinonen **Kuvat:** Amanda Viitanen

Tässä juttusarjassa haastatellaan yhtä henkilökunnan jäsentä kummastakin pääaineesta kutakin Walpon numeroa varten. Haastattelujen tarkoitus on tutustuttaa Walpon lukijat oppiaineemme henkilökuntaan, sekä mahdollistaa heille tutkimuskohteidensa esittelyn. Tässä sarjan toisessa osiossa haastatteluun ovat päässeet yliopisto-opettajat **Hanna Tuominen** valtio-opilta ja **Tiina Lintunen** poliittisesta historiasta. Heitä yhdistää se, että kummallekin politiikan tutkimus oli alkujaan sivuaine.

”Jokaisen tulisi opiskella filosofiaa”, pohtii valtio-opin yliopisto-opettaja **Hanna Tuominen,** joka on itse valmistunut maisteriksi Helsingin yliopistosta pääaineenaan käytännöllinen filosofia. Tuomisen mukaan tieteenalojen rajapinta on häilyvä, kun tarkastellaan esimerkiksi arvojen tutkimusta, joka on hänen ominta leipälajiaan. Tuominen näkee, että filosofian opiskelu auttaa eritoten asioiden kategorisoinnissa ja toimii teoreettisena työkaluna. ▶

Nimi: Hanna Tuominen

Syntymäpaikka: Vantaa

Asuinpaikka: Vantaa

Perhe: Mies ja lapsi

Koulutus: VTT

Työ: Valtio-opin yliopisto-opettaja

Harrastukset: Sekava urheilu, omakotitalon rakennusprojekti

Monipuolinen urheilu ■ tasapainottaa kiireisenkin tutkijan arkea.

Tuominen saapui valtio-opin yliopisto-opettajaksi Turkuun tammikuussa 2018 ja on laitoksella ainakin kuluvan vuoden loppuun saakka. Vantaalla asuva Tuominen elää omien sanojensa mukaan ruuhkavuosiaan. Omakotitaloprojekti, lapsen harrastukset ja usein komennuksilla oleva mies pitävät tutkijan arjen kiireisenä. Hän matkaa Turkuun noin kolmena päivänä viikossa.

Tutkijan työn parhaaksi puoleksi Tuominen toteaa kiertelemättä: ”Saa palkkaa siitä, että tutkii itseään kiinnostavia asioita” Lisäksi opettaminen on ollut opettajataustaiselle tutkijalle aina mieluista – yliopisto-opettajuudessa pystyy yhdistämään molemmat puolet. Tuominen on aiemmin toiminut 15 vuotta yläkoulussa ja lukiossa lehtorina, minkä voi havaita hänen opetusotteestaan. Tuominen sai vakituisen opettajan viran Helsingistä jo toisena opintovuonnaan suoritettuaan pedagogiset opintonsa verrattain varhaisessa vaiheessa. Yliopisto-opettajuuden hienous suhteessa lukiossa opettamiseen on hänen mielestään siinä, että yliopistossa opiskelijat ovat pääosin kiinnostuneita siitä, mitä opetetaan. Lukion pakollisilla kursseilla opiskelijoiden kiinnostus ei aina vastaa sitä, mitä opettaja oppilailtaan toivoisi. Lisäksi lukiolle ominainen opetus sisällöllisten perusasioiden ääressä sai Tuomisen kaipaamaan siirtymistä takaisin yliopistomaailmaan.

Tuominen opiskeli käytännöllisen filosofian ohessa maailmanpolitiikkaa pitkänä sivuaineena ja tutki kansainvälisen politiikan etiikkaa graduaan varten. Hän päätyi jatko-opiskelijaksi maailmanpolitiikan pääaineeseen keskustellessaan aiheesta eri tutkijoiden kanssa ja lopulta kirjoittamaan väitöskirjansa Helsingin Eurooppa-tutkimuksen verkostossa. Siirtymä kohti konkreettisempaa tutkimusotetta ja EU:n käytännön toimintaa tuli Tuomiselle jopa vähän yllättäen, sillä hän ei olisi alun perin filosofina uskonut päätyvänsä tekemään empiiristä tutkimusta. Nyt hän tutkii muun muassa EU:n ulkopolitiikkaan liittyviä normatiivisia kysymyksiä, jotka liittyvät usein ihmisoikeuksiin.

”Yliopisto-opettajuuden hienous suhteessa lukiossa opettamiseen on Tuomisen mielestä siinä, että yliopistossa opiskelijat ovat pääosin kiinnostuneita siitä, mitä opetetaan.

Uutisvirrassa esitellään usein Euroopan unionin heikkouksia ja sen toimimattomuutta esimerkiksi suhteessa maahanmuuttoon ja turvapaikkakysymyksiin. Tuominen kertoo kielteisen imagon luomisen olevan yksi EU:n keskeisistä ongelmista. Järjestelmää murennetaan sisältäpäin tarpeettomasti ja luodaan melko yksipuolista kuvaa unionista, hän kertoo. Olisi hyvä tuoda esiin vastavuoroisesti myös menestystarinoita, joilla parannetaan EU:n imagoa kansalaisten silmissä, hän lisää. Tuominen lukee EU:n ongelmiksi myös jäsenvaltioiden solidaarisuuden puutteen sekä sen, miten tulisi suhtautua jäsenvaltioihin, jotka eivät toimi EU:n yhteisten sääntöjen mukaisesti. ”EU:n tulisi muistaa, että sillä on sisäisesti paljon parannettavia kohtia, ennen kuin se nuhtelee muita”, kertoo Tuominen.

Yhdysvaltojen ero YK:n ihmisoikeusneuvostosta oli vain poliittinen temppu, kertoo Tuominen ja selventää, että Yhdysvallat toimii yhä aktiivisesti kulisseissa. Yhdysvaltain suhde ihmisoikeusneuvostoon on aina ollut ongelmallinen ja ero vain ilmentää sen tapaa suhtautua monenvälisyyteen, hän selventää. Tuominen on kirjoittanut artikkelin Yhdysvaltain eroon liittyen *Politiikasta*-sivustolle. Muun muassa Yhdysvaltain politiikan tempoilevuuden seurauksena ”EU:n roolille olisi aiempaa enemmän tilausta ja tilaa – saako se sitä, riippuu kumppaneista”, pohtii EU-tutkija ja listaa esimerkiksi ilmastonmuutoksen torjunnan ja ihmisoikeuspoliittiset kysymykset keskeisiksi EU:n arvopohjan kannalta. Liittolaisten löytäminen edellyttänee omien arvojen painottamisen ohella käytännön kompromisseja toisille osapuolille. Euroopan unionin on kuitenkin huomioitava, etteivät useat valtiot ole kehitysasteiltaan vielä siinä vai-

heessa, että esimerkiksi ihmisoikeustilanteen nopea parantaminen olisi itsestään selvää, kertoo Tuominen. Muutokset tarvitsevat ulkoista painetta, mutta myös sisäisiä toimijoita ja resursseja, jotka painostavat päätöksentekijöitä. ”Prosessi on valtavan hidas”, hän lisää.

Tuominen näkee filosofian ■ työkaluna, josta on hyötyä myöhemmissä opinnoissa.

Vantaalainen Tuominen on ollut tyytyväinen laitoksellamme, mutta pohtii edelleen omaa tulevaisuuttaan. Optimaalisessa tilanteessa se sijoittuisi johonkin tutkimuksen, opetuksen ja asiantuntijuuden välimaastoon, hän kertoo. Tuominen on käynyt ulkoministeriössä briiffaamassa ihmisoikeuspolitiikasta, missä hänen mukaansa voitaisiin vielä enemmän kuunnella tutkijoita. Kesän ja syksyn tutkimusaiheet Tuomisella on jo mielessä. Hän tahtoo tutkia Suomen EU-puheenjohtajuuskauden arvopainotusten tulkintoja, Pohjoismaiden turvapaikkapolitiikan eroja ja yhtäläisyyksiä sekä ihmisoikeusneuvoston suhtautumista kiireellisiin ihmisoikeusloukkauksiin. Tutkimuksia yhdistää arvoihin liittyvät kysymykset sillä ”se on filosofille tutumpaa”, hän kertoo.

Vappuna Tuomista ei tulla näkemään haalarit jalassa, sillä Helsingin filosofian opiskelijoiden ainejärjestössä Dilemmassa ei ostettu haalareita. ”Ne olivat ihan nolot filosofien mielestä”, kertoo Tuominen naurahtaen. Hän oli ensimmäisenä opiskeluvuotenaan aktiivisesti ainejärjestönsä toiminnassa mukana, mutta kertoo työelämän vieneen niin nopeasti mukanaan, ettei opiskelijaelämälle jäänyt enää juurikaan aikaa. Tuominen kehottaa kaikkia olemaan varuillaan vappuviikolla, sillä ”joku kohtalokas ihminen voi kävellä vastaan ;).” Tuominen puhuu kokemuksella, sillä hänen oma elämänkumppaninsa taisi löytyä vapun hulinoiden keskeltä.

”P-klubilaiset opiskelijat eivät ole muuttuneet viimeisten vuosien aikana", kertoo poliittisen historian yliopisto-opettaja **Tiina Lintunen** ja täsmentää heidän olevan samanlaisia ”hyviä tyyppejä vieläkin”. Lintunen tutustui p-klubilaisiin ensin sivuaineopiskelijan silmin, sillä hän on alkujaan saksan kielen pääaineopiskelija. Lintusen historia Turun yliopistossa on mielenkiintoinen. Hän on tutkinut muun muassa **Joseph Goebbelsin** puheita graduaan varten. Mutta miten Lintunen sitten päätyi jatko-opiskelijaksi poliittiseen historiaan?

Kuka: Tiina Lintunen

Synnyinpaikka: Pomarkku

Asuinpaikka: Masku

Koulutus: VTT, FM

Työ: Poliittisen historian yliopisto-opettaja

Harrastukset: Yhdistystoiminta, äänikirjat, liikunta

Lintusen luottamustehtäväluettelo yliopistossa on mittava. Hän on toiminut yliopistokollegiossa, tasa-arvotoimikunnassa, koulutusneuvostossa ja tiedekunnan johtokunnassa. Myös poliittisen historian oppiainevastaavanakin toiminut Lintunen kertoo näiden opetus- ja tutkimustehtävien päälle tulevien vastuiden olevan mielekkäitä hänelle. Hän pohtii, että työskentelisi todennäköisesti hallinnollisissa tehtävissä tai viestinnän parissa, jollei olisi yliopisto-opettaja. Tästä syystä hallintopuolelle osallistuminen ei ole tuntunut ylimääräiseltä. Lintusella on luottamustoimia myös yliopiston ulkopuolella, sillä hän toimii Työväen historian ja perinteiden tutkimuksen sekä Turun yliopiston tieteentekijöiden hallituksissa.

Tunnemme Lintusen varmasti parhaiten sisällissodan ajan punaisten naisten tutkimuksesta. Tähän tutkimusalueeseen hän päätyi saatuaan lapsuuden kodissaan Satakunnan Pomarkussa kuulla tarinoita sisällissodan ajalta. Hänen kotitalonsa joutui kranaattitulen alle vuoden 1918 keväällä ja jälkiä tapahtuneesta näkyy yhä talon kattorakenteissa. Lintunen kertoo kiinnostuneensa yliopistoaikana kuulemistaan tarinoista ja halunneensa selvittää, pitävätkö suvun tarinat paikkansa. Sisällissodan tutkijalle riitti kysyntää viime vuonna, kun sodasta oli kulunut sata

vuotta. ”Oli kyllä tosi mielenkiintoista ja mahtavaa, että ihmisiä kiinnosti tämä aihe”, toteaa Lintunen ja kertoo käyvänsä yhä luennoimassa yliopiston ulkopuolella tutkimusaiheistaan. Luentojen kysyntä vaihtelee toki paljon ja kasvaa etenkin juhlavuosina.

Paraikaa tutkimusvapaalla oleva Lintunen on mukana kirjoittamassa Turun kaupungin historia. Projekti on poliittisen historian professorimme **Vesa Vareksen** johtama, ja siinä käsitellään turkulaista arkea, tapahtumia ja kaupungin kehitystä vuodesta 1972. Vaikka Turun kaupungin historian tutkiminen ei ole aiheena Lintusen ominta leipälajia, kertoo hän tutkimusotteen kuitenkin olevan samanlainen. Erityisen mieluisaksi tämän hetkisestä tutkimusprojektista hänelle tekee sen, että siinä pääsee tekemään tutkimusta elossa olevien henkilöiden kanssa. Lintunen kertoo tottuneensa sisällissotaa tutkiessaan siihen, että käytettävät lähteen ovat lähinnä kirjoitelmia, lehtiä ja muita asiakirjoja. ”Paras asia tutkimusvapaassa on kuitenkin se, että pääsee keskittymään pelkästään tutkimuksentekoon”, kertoo Lintunen ja lisää, että ”tutkimus- ja opetustyössä itse tutkimuksen teko jää toisinaan katkonaiseksi opiskelijoihin käytettävän ajan vuoksi.”

Seuraavaa tutkimusaihetta kysyttäessä innostuu Lintunen jonkin verran. Heillä on poliittisen historian tutkijan **Ville Okkosen** kanssa aineisto jo kerättynä ja tutkimusidea hahmotettuna. Pitäisi enää päästä työn pariin. He aikovat Okkosen kanssa tutkia valtiollisen poliisin toimintaa sekä poliittisia vankeja talvi- ja jatkosodan aikana Suomessa. Erityisesti heitä kiinnostaa ”kuutosten tapaus”, jossa kuusi kansanedustajaa vangittiin jatkosodan alettua näiden vaatiessa muutosta suhtautumisessa Neuvostoliittoon. Lopulta tämä SDP:stä radikalisoitunut ryhmä perusti SKDL:n. Lintunen kertoo, ettei pääsy tutkimusmateriaaliin ollut erityisen vaikea. Sitä kerättiin esimerkiksi Tukholmasta ja Suojelupoliisin arkistosta.

”Olen onnellinen täällä [laitoksella]”, Lintunen kertoo hymyillen. Hän täsmentää pitävänsä tutkimuksen ja opetuksen välisestä tasapainosta työarjessa. Eritoten hän pitää nuorten kanssa toimimisesta ja sanoo nauttivansa aina, kun voi auttaa opiskelijoita eteenpäin. Erityisen mielekkääksi hän kokee tilanteet, kun kuulee ohjattavan opiskelijansa päässeen työurallaan mielenkiintoisiin tehtäviin. Opetus- ja ohjaustyön lisäksi tutkimuksen teossa Lintusta motivoivat oivallukset ja se, että saa tehdä sitä mistä pitää!

Poliittisen historian pariin alkujaan saksan kielen pääaineopiskelija päätyi opiskelukaverinsa perässä. Poliittisen historian peruskurssilla emeritusprofessori **Timo Soikkanen** oli ”pauhannut siellä edessä” ja tämä sai Lintusen viimeistään kiinnostumaan poliittisen historian opiskelusta. Tavallaan kulkeutuminen kohti poliittista historiaa tapahtui luontevasti, sillä hän kertoo olleensa kiinnostunut myös yleisen historian luennoista ennen täydellistä siirtymää poliittisen historian pariin. Poliittisen historian pääaineopiskelija Lintusesta tuli vasta graduseminaarinsa loppuvaiheessa. Juurikin Soikkanen oli ihmetellyt, miksei hän jo vaihda pääainettaan. Valmistuttuaan filosofian maisteriksi teki nykyinen maskulainen kaksi tilaushistoriikkia; toisen kotiseudustaan Pomarkusta. Väitöskirjan tekijäksi Lintunen lähti tavallaan käytännöllisistä syistä. Hän halusi pätevöittää itsensä tutkijaksi.

Lintunen kertoo muistelevansa opiskeluaikojensa bileitä lämmöllä. Vapun ajan parasta muistoa kysyttäessä kertoo hän sen koskevan Liljan patsasta. Lintunen oli onnistunut nappaamaan valokuvan, kun silloinen poikaystävä, nykyinen aviomies, ja yhteinen kaveri olivat kiivenneet patsasta pitkin, mutta eivät olleet tajunneet varastaa siltä juuri lakitettua ylioppilaslakkia. Kirjoittaja pohtii näin vapun kynnyksellä, että pitäisiköhän jonkun käydä saattamassa työ loppuun tänä vuonna. Walpon lukijoille Lintunen toivottaa hauskaa vappua ja muistuttaa, että palaa laitokselle opiskelijoiden käytettäväksi kesäkuun ensimmäisenä päivänä! ■

Ja juttusarja jatkuu… Kirjoittaja pidättää kuitenkin oikeudet olla jatkamatta tämän sarjan kirjoittamista opiskelukiireisiinsä vedoten.

YLIOPISTO-VALMENNUS: PÄÄSYLIPPUSI YLIOPISTOON!

- INTENSIIVIKURSSIT
- ETÄKURSSIT
- MATERIAALI-PAKETIT
- UUTTA:SIMULAATIO-PÄÄSYKOE

VAPUTTAAKO JO?

Vapun lähestyminen tarkoittaa omalla tavallaan yhden aikakauden loppua. Fuksivuosi alkaa vedellä jo viimeisiään. Opintoja on muutama hassu viikko jäljellä ja sen jälkeen ihmiset lähtevät kesälaitumille. Sokerina pohjalla on kuitenkin varmaan vuoden odotetuin rupeama eli vappu. Tämä reilu viikon jakso on varmaankin se, mitä olen koko fuksivuonna eniten odottanut. Index tarjoaa tuttuun tapaan perinteisiä poikkitieteellisiä vapputapahtumia aina vappuaattoon saakka!

Vappuviikon ohjelmassa on luvassa perinteisiä vapputapahtumia, mutta myös muutama uutuus. Vappuviikot alkavat perinteisellä Den Glider Index- turnauksella. Luvassa on myös olutmpialaisia, akateemiset pussikaljat ja -approt, päiväsitsit ARI-teemalla, Brunssia ja pääsiäismunien sulattelua Lexin kanssa MuSuSussa. Humanitaan kanssa järjestetään myös skumppa- ja simamaistelua ja itse pääpäivänä on luvassa Indexin ja Opexin perinteiset vapputanssit.

Kevät oli niin sanotusti muutenkin toivoa täynnä. Järjestimme tapahtumia niin koodausekskursiosta lähiöbaarikierrokseen ja karuselliin. Päivystykset ovat vakiinnuttaneet paikkansa keskiviikkoisin 11-13 ja on ollut mukava huomata, että porukka päätyy ullakolle hengailemaan ja vaihtamaan kuulumisia päivystyksen aikoihin.

Indexin kevätkokous hyväksyi uuden sääntömuunnoksen, joka tarkoittaa, että hallitukseen on lisätty yksi lisäpaikka. Hallitusten jäsenten määrä nousee kahdestatoista (12) kolmeentoista (13). Tiedottajan roolista tehtiin vakinainen ja kaikki kiinnostuneet voivat hakea pestiin jo seuraavalle 2020 alkavalle hallituskaudelle. Vanhalle hallitukselle saatiin myös myönnettyä tili- ja vastuuvapaus.

Ensi syksyn suunnittelu on lähtenyt tohinalla käyntiin, kun valmistaudumme vastaanottamaan uudet fuksit. Perinteiset fuksiviikkojen tapahtumat jatkavat yhä porskuttamistaan ensi syksynä. Syksyllä on luvassa myös ulkomaanekskursio Amsterdamiin ja Brysseliin sekä muita tapahtumia!

Vaikka kaikki hyvä loppuu aikanaan, on kuitenkin tärkeää siirtää katseet jo kohti ensi syksyä ja uusia haasteita! Tsemppiä kaikille teille klubilaisille loppurutistukseen ja vappuna nähdään!

Poikkitieteellisin terveisin,

Index-vastaavanne Elina Jääskeläinen

TURUN YLIOPISTO
INDEX
YHTEISKUNTATIETEET
KASVATUSTIETEET

Kirjoittaja on P-klubin Index-vastaava ja Indexin juhlavastaava sekä ympäristövastaava.

LEIPÄÄ VAI BREXIT-HUVEJA

Teksti: Jenni Kilpi Kuvat: Jenni Kilpi ja Maria Iavazzi

Iso-Britannia: ristiriitojen suurvalta. Aikanaan Euroopan johtavana siirtomaavaltana neljäsosaa ihmiskunnasta hallinnut jättiläinen on sittemmin kutistunut nykyiseen maantieteelliseen kokoonsa. Paikallisten mielistä suurvalta-asema ei kuitenkaan ole kadonnut. 242 495 neliökilometriin mahtuu erilaista luontoa, erilaisia kulttuureja ja mielipiteitä. Välillä suurin valtiollinen välimatka kulkee ihmisten välillä. Tästä huolimatta valtio on täynnä ylpeitä kansalaisia, jotka ensisijaisesti kokevat itsensä briteiksi, eivät eurooppalaisiksi. Onhan heidän valtionsa toki edelleen populaarimusiikin, kriketin ja iltapäiväteen suurvalta.

Iso-Britannia on myös - ainakin tähän asti ollut - hyvin suosittu kohde Erasmus-opiskelijavaihdoille. Turun yliopiston yhteiskuntatieteellisellä tiedekunnalla on neljä vuosittaista vaihtopaikkaa Leeds Beckett Universityssa. Leedsissä on kahdeksan yliopistoa, joista pelkästään kahdessa suurimmassa opiskelee yli 55 000 opiskelijaa. Leeds onkin laajalti tunnustettu yhdeksi parhaista Englannin opiskelijakaupungeista, ja on niin ikään tunnettu räiskyvästä yöelämästään. Erityisen kiinnostavaksi vaihto-opiskelun juuri keväällä 2019 tekee kuitenkin vallitseva poliittinen tilanne. Britannian EU-eron oli alunperin määrä tapahtua kevätlukukauden aikana, 29.3.

Brexit on aikamme rakastettavin paradoksi siinä, että siitä luetaan koko ajan, mutta kenenkään tietämys ei oikeastaan kasva. Theresa Mayn johtama parlamentti on toistuvasti kohdannut haasteita löytää konsensus valtion ajamalle linjalle. Äänestykset

kaatuvat uudelleen ja uudelleen epäselvyyteen siitä, mitä britit todella tahtovat. Tämä epäselvyys rasittaa niin Iso-Britannian taloutta, kuin globaalia mainettakin. EU-ero on jakanut kansalaiset syviin poteroihin, joissa kompromissin etsiminen on loputon, epätoivoinen kujanjuoksu. Mediatilan valtaa joka aamu uusi Brexit-uutinen, ja uutisointi on väsyttänyt paatuneimmatkin politiikkafanaatikot.

Hallitus on syvällä Brexit-suossa, minkä johdosta uudet poliittiset avaukset ovat jääneet toissijaisiksi. Samaan aikaan Iso-Britanniassa yleistyy työssäkäyvien köyhyys, nousevien asumisen kulujen ja sosiaaliavun leikkausten myötä. Muun muassa prostituutio on lisääntynyt keinona elättää perhettään. Myös opiskelijoiden valtava velkataakka lisääntyy vuosi vuodelta. Nämä ovat vain esimerkkejä vaikeista aiheista, joiden taakse ei saada tarpeeksi poliittista painetta, jotta puolueet joutuisivat todella ottamaan ne agendalleen. Kansalaiset kärkkäästi syyttivät Euroopan unionia monesta kurjuudesta äänestäessään eron puolesta. Juuri EU oli se, mistä valtiostaan ylpeä kansakunta halusi eroon. Kuitenkin Iso-Britannia itse on epäonnistunut tarjoamaan edes leipää kansalaisilleen.

Iän ja koulutuksen jakolinjat nousevat Brexit-keskustelussa usein esiin. Keskimäärin vanhempaa väestöä on kritisoitu itsekkäästä, lyhytkantoisesta äänestämisestä Brexit-kansanäänestyksessä, jossa nuorten äänen olisi tullut painaa enemmän. Millaista on yliopisto-opiskelijan arki näillä EU-kielteisillä alueilla? Leeds sijaitsee West Yorkshiressä, Englannin sydämessä, joka äänesti lähes kokonaan Brexitin puolesta. Vain Leeds äänesti jäämisen puolesta, sekin vain 50,3% laihalla erolla. Valtaosa Leedsin opiskelijoista on tavoiltaan ja kieleltään peri-englantilaisia. Tuntemattomia puhutellaan rakkaaksi, avataan ovia ja kiitetään

kolmesti ostotapahtuman yhteydessä. Kohteliaisuudesta huolimatta opiskelijamaailma ei ole ongelmista vapaa. Paikalliset ylioppilaskunnat tekevät jatkuvaa häirinnän ja rasismin vastaista työtä kampuksilla, mutta siitä huolimatta molempia kohdataan arkipuheen perusteella paljon. Leedsin "räiskyvä yöelämä" ja 10000 punnan lukukausimaksut johtavat monet syvään velkakierteeseen, jota yritetään selvittää muun muassa lyömällä vetoja hevoskisoista.

Nämä ovat kuitenkin vain tarkkailijan tulkintoja. On olennaista päästää ääneen todellisia paikallisia kertomaan siitä, mistä he pitävät kotimaassaan ja toisaalta mitkä ovat yhteiskunnan ongelmia. Tuttu fraasi poliitikkojen taustatyön kuvauksessa on "menin lähipubiin ja tein siellä tiedusteluja". Sovelsin samaa työtapaa eräänä lauantaina viettäessämme Otley Runia, opiskelijoiden legendaarista baarikierrosta, jota on suoritettu kaupungissa kymmeniä vuosia. Joukkueet kiertävät yhteensä 16 baaria yhden tien varrella päätyen Headingleyn alueelta keskustaan. Kierros tapahtuu joka lauantai, ja ryhmillä on yhtenäinen pukeutumisteema.

Haastattelujen tuoksinassa selvisi, että Iso-Britanniassa on selvästi paljon hyvää: luonto, perhe, ystävät, englantilainen kulttuuri. Brexit nostettiin usein yhteiskunnan ensimmäiseksi ongelmaksi, mutta jopa tällä otoksella nousi monia muitakin ongelmallisena koettuja asioita. Iso-Britannialle tuntuu olevan tärkeää säilyttää maineensa suurvaltana EU-eron neuvotteluissa. Tärkeämpää olisi ehkä tutustua kansalaisten toiveisiin oman valtionsa ominaisuuksista ja arvoista. Tämä voisi ratkaista myös Brexitin nopeammin.

"Paikalliset ylioppilaskunnat tekevät jatkuvaa häirinnän ja rasismin vastaista työtä kampuksilla."

GALLUP - NÄITÄ KYSYTTIIN:

1. Mikä on hyvää Iso-Britanniassa?
2. Mitä ongelmia Iso-Britanniassa on?

a) Ryhmän teema: "Dobbyn ystävät"

1. Maaseutu, Yorkshiren ylängöt
2. Brexit, sillä ihmiset eivät ymmärrä sitä ja sen myötä kellään ei ole mielipidettä enää mistään.

b) "Louisiana"

1. Rento ilmapiiri, ketään ei tuomita.
2. Brexit. Myös sosiaalisen median luomat ulkonäköpaineet, nuoret ihmiset haluavat näyttää Kardashianeilta.

c) "Supersankarit" (vaihtanut Batman-pukunsa hipin kanssa)

1. Moottoripyörät, ajaa kilpaa englantilaisilla pyörillä pappansa kanssa.
2. Ei mitään. Ei koe tarvitsevansa valtiolta tukea, sillä työskentelee Rolls-Roycella.

d) "The Greatest Showman" (kuvassa oikealla, vieressä Julius Caesar)

1. Ei mitään.
2. Kukaan ei pidä huolta tai välitä. Kokee syrjinnän ja rasismin yleisenä, haluaa itse muuttaa yhteiskuntaa.

e) "Englanti vs. Wales"

1. On syntynyt siellä, perhe ja ystävät kotoisin sieltä.
2. Kommunikaatio sukupuolten välillä joskus haastavaa, toksiset ihmissuhteet.

POLHO
Poliittisen historian opiskelijat Polho ry

Tervehdys!

Tulevaisuutta ei pidä ennustaa vaan mahdollistaa, kirjoitti legendaarinen ranskalaiskirjailija Antoine de Saint-Exupéry. *L'avenir, tu n'as point à le prévoir mais à le permettre.*

Vaikuttaisi siltä, että teillä siellä Turussa mahdollistetaan aika hyviä tulevaisuuksia.

Valtiotieteilijän ammatillinen urahapuilu on suurin piirtein samanlaista kuin ensisuudelma. Aluksi kohkataan pari vuotta epätoivoa, vatvotaan räkänokkaisten vertaisten kanssa ja kiristellään hampaita. Sitten jostain avautuu sauma, ja yhtäkkiä kaikki vaikuttaa helpolta ja yksinkertaiselta. Vertauksia olisi muitakin, mutta niitä en nyt mainitse.

On turhaa toistella kaikkia niitä kliseitä siitä, kuinka yhteiskuntatieteilijöitä tarvitaan. Meillä ei ole suoraa tietä asuntolainoille, väylät on luotava itse. Suosittelen hyödyntämään mahdollisuuksia ja avartamaan katsetta myös opiskelijamaailman ulkopuolelle. Olisiko mahdollista tehdä jotain, mitä kukaan muu koko tiedekunnassa ei tee?

Lopulta umpihangestakin löytyy erinomaista puuhaa, luulisin. Alamme työllisyys on hyvällä tasolla. Yhdestä tulee konsultti, toisesta opettaja ja kolmannesta toimittaja.

Tapaamani Turun valtio-oppijat ja poliittisen historian ystävät ovat aina säväyttäneet siinä määrin, että olen suhteellisen varma siitä, että maamme julkinen elämä tulee teistä useampaa kutsumaan. Alumnikattauksenne on uskottava, eikä ole mitään syytä sille, miksi nykyinen opiskelija-aines olisi aiempaa huonompaa. Uskokaa itseenne!

Luulen sitä paitsi, että Turku on Helsinkiin nähden tietyillä mittareilla ohituskaistalla. Pääkaupunkistatusta teillä ei ole eikä tule, mutta käsittääkseni opiskelette hyvällä tasolla juuri politiikkaa. Täällä hypitään välillä liikaa nuotion ympärillä, jos tiedätte, mitä tarkoitan. Valintojen maailma.

Tietysti voi aina tehdä niin kuin Andy McCoy, joka ilmoitti lähtevänsä rock-uransa jälkeen myymään persettä Amsterdamiin. Tulevaisuutta ei pidä ennustaa, vaan mahdollistaa.

Raikasta kevättä!

Alec Neihum

Kirjoittaja on helsinkiläinen poliittisen historian opiskelija ja toimittaja.

Me tunnemme yhteiskuntaosaajien työelämän.
Jos tarvitset tukea tai neuvoa, me palvelemme.

Liity jäseneksi.
www.yhteiskunta-ala.fi

Yhteiskunta-alan korkeakoulutetut ry

Vaihtopenkki
Petteri Mäkitalo

Lekker!

Maastricht on opiskelijakaupunki, jota elävöittää sen läpi virtaava Maas-joki ja lukuisat puistot.

Plein 1992 -aukio.

Maastricht on pieni kaupunki Alankomaiden eteläkärjessä, Keski-Euroopan ytimessä. Sitä voisi verrata Turkuun sillä poikkeuksella, että täällä ei aikanaan oivallettu purkaa kaupungin historiallista arkkitehtuuria Saksan demokraattisesta tasavallasta kopioidulla tyylillä. Muutoin samankaltaisuuksia löytyy runsaasti. Maastricht on opiskelijakaupunki, jota elävöittää sen läpi virtaava Maas-joki ja lukuisat puistot. Pieni ja sokkeloinen keskiaikainen keskusta on täynnä kahviloita, ravintoloita ja pieniä kivijalkaliikkeitä. Suunnilleen jokaisen kulman takaa löytyy myös kirkko, joka on nimetty jonkin pyhimyksen mukaan.

Maastricht tunnetaan pitkälti yliopistostaan ja Maastrichtin sopimuksesta. Yksi lähelläni sijaitseva aukio on nimeltään Plein 1992, sopimusta muistaen. Kaupunki on pienestä koostaan huolimatta kansainvälinen, mikä johtuu pitkälti yliopistosta. Kaupungin väestöstä noin kymmenesosa on opiskelijoita, joista puolet on ulkomaalaisia. Vastaavasti myös yliopiston henkilökunta on hyvin kansainvälistä. Edellisen kurssini professori oli Uudesta-Seelannista, ja kertomansa mukaan hänellä on ystäviä ”Åbossa”. Vaihto-opiskelijalle paikalliseen yliopistokuplaan astuminen on siis todella helppoa, sillä muiden vaihtareiden lisäksi myös tutkinto-opiskelijoista suuri osa on muualta tulleita. Kaikki puhuvat englantia ja jakavat saman kokemuksen ulkomailla opiskelusta. Vastaavasti vaihto Maastrichtissa on kulttuurisena kokemuksena omalaatuinen. Toisaalta yliopiston ilmapiiri on hyvin toisenlainen Turkuun verrattuna, toisaalta paikallisen kulttuurin sisäistäminen jää vähemmälle yliopiston sosiaalisten piirien johdosta. Tällä hetkelle hollannin sanavarastoni koostuu kolmesta sanasta: *Hoi*, *dank u wel* ja *lekker*, eli hei, kiitos paljon ja hyvä, kiva, miellyttävä, miedosti päihtynyt, voimakas. *Lekker* onkin hyvä heitto lähes joka tilanteessa.

Ainut kokemani kulttuurishokki on ollut lämpimän lounaan konseptin puuttuminen. Ihmiset syövät lounaaksi kevyitä voileipiä, ja 2,6 euron opiskelijalounas on vain kaukainen haave. Muutoin kaikki on sujunut hyvin, sillä kulttuuriset erot ovat minimaalisia. Yliopiston kanssa asioiminen ennen vaihtoa oli helppoa, ja asunnon hankkiminen yliopiston asuntopalvelusta oli myös yksinkertaista, kunhan sen vain muisti tehdä ajoissa. Ainona miinuksena on se, että ennen saapumista itse asuntoon asukkaan täytyy maksaa kolmen kuukauden vuokra etukäteen, mikä luo tiettyjä taloudellisia haasteita. Asun itse keskustan ulkopuolella sijaitsevassa asuntolakompleksissa, jota voi kuvailla yo-kylän ja vanhainkodin risteymäksi, sillä täällä asuu lähinnä opiskelijoita ja eläkeläisiä. Keskustan ulkopuolella tarkoitan vartin kävelyä keskustaan; etäisyydet täällä ovat olemattomia.

Opiskelu

Ensisijainen ero opetuksessa Turun yliopistoon verrattuna on ongelmanratkaisulähtöinen opetusmetodi, Problem Based Learning (PBL). PBL-metodissa opiskelijat muodostavat itse oppimistavoitteet, parhaan tavan vastata niihin ja itse vastaukset. Esimerkiksi edellisellä kurssillani pääsääntöinen opetus muodostui kahdesta viikoittaisesta kahden tunnin pienryhmätapaamisesta, missä jokaista tapaamista kohden oli 100-200 sivua luettavaa. Klubilaisille tuttuja kirjatenttejä ei siis juurikaan ole. PBL-metodi kannustaa toki oma-aloitteisuuteen ja oppimiseen omilla ehdoilla (kamala termi), mutta se tuottaa myös jonkin verran ylimääräistä puuhastelua, kun opiskelijat

muotoilevat oppimistavoitteita ilman minkäänlaista tietoa siitä, mitä he itse asiassa ovat oppimassa eli mikä on kulloisenkin tapaamisen tekstien punainen lanka. Pienryhmäkeskustelut lähtevät myös helposti sivuraiteille, sillä niiden rakenne on opiskelijoiden vastuulla. Tämä riippuu tosin ohjaajista; toiset tykkäävät rennosta keskustelusta opiskelijoiden kanssa, toiset käyttävät auktoriteettiaan keskustelun ohjaamiseen. Toinen seikka opetukseen liittyen on argumentaation painottaminen. Edelliseen kurssiini kuului pienryhmien lisäksi kolme väittelyä ja essee, joiden painopiste oli oman argumentin muodostamisessa ja sen muodostamisessa. Pelkkä tietämys jostain aiheesta ei itsessään riitä mihinkään; tärkeintä on muodostaa oma mielipide ja vahva argumentti sen tueksi. Kolmantena, positiivisena erona, mainitsisin kurssien ohjeistuksen. Kurssimateriaalit sisältävät kurssikirjat saattavat olla satasivuisia järkäleitä, joissa kurssin sisältö, tavoitteet ja arviointikriteerit selitetään viimeistä yksityiskohtaa myöten. Näin opiskelijat tietävät aina pilkuntarkasti mitä heiltä vaaditaan ja miten heidän työnsä arvioidaan, oli sitten kyseessä pienryhmätapaaminen, väittely tai essee. Kaikkeen tähän on tietysti enemmän rahaa kuin Turussa, sillä opiskelijoilta peritään tuhansien euroja lukuvuosimaksujen muodossa.

”Opetus sisältää paljon kriittisen ajattelun harjoittamista.”

Vaihto-opiskelijalle Maastrichtin yliopisto ei ole siis mikään lomakohde. Toisaalta työmäärä ei ole missään nimessä ylitsepääsemätön, vaan ennemminkin normaalilla tasolla. Lisäksi olen itse tykännyt opetuksen poikkitieteellisyydestä. Opiskelen paikallisessa humanistis-yhteiskuntatieteellisessä tiedekunnassa, jonka tavaramerkkinä on Eurooppa-opintojen pääainelinja. Kurssit on järjestetty ennemminkin aihealueen kuin tieteenalan mukaisesti. Edellisellä kurssillani käsiteltiin julkaisuja niin sosiologian, filosofian kuin myös valtio-opin aloilta. Vahvan Eurooppa-painotuksen myötä linjaa pidetään EU-virkamieskoneena, joka tuottaa EU:n toiminnan ja arvot sisäistäneitä maistereita. Linja tarjoaa toki

myös tilaisuuden akateemisen ajattelun kehittämiselle, sillä kursseilla paneudutaan modernin ajan merkittäviin ajattelijoihin ja nykymaailman ymmärtämiseen heidän töidensä kautta. Tässä mielessä opetus sisältää paljon kriittisen ajattelun harjoittamista. Edellisen kurssini keskeistä antia olikin se, miten monet asiat ovat tosiasiassa aivan päin helvettiä. Näihin johtopäätöksiin tultiin toki rakentavan, akateemisen keskustelun kautta.

Yliopiston humanistis-yhteiskuntatieteellisessä tiedekunnassa reputtavien opiskelijoiden määrä on päätähuimaava. Suunnilleen kaksi kolmasosaa ensimmäisen vuoden opiskelijoista ei pääse jatkamaan toiselle vuodelle, ja sama ilmiö toistuu myös muilla vuosikursseilla. Tilanteesta riippuen he joutuvat maksamaan lukuvuosi- tai kausimaksun osittain tai kokonaan uudelleen, mikäli tutkinto edelleen kiinnostaa. Maastrichtin yliopisto on kenties paremmin rahoitettu lukukausimaksujen ansiosta, mutta tässä ei mielestäni ole mitään järkeä. Monet tutkinto-opiskelijat kertovat olevansa kohtalaisen stressin alla, kun tilastoista näkyy, että vain kolmannes valmistuu kandiksi ensimmäisellä yrittämällä. Suomalaiset opiskelijat saavatkin siis olla kiitollisia sekä koulutuksen maksuttomuudesta että pääsykoejärjestelmästä, jolloin jatkuvalle karsinnalle ei ole tarvetta.

Opiskelun lisäksi

Maastrichtin ensisijainen valttikortti on se, että vaikka kaupunki itsessään on pieni kylä, sen sijainti on erinomainen. Maastrichtista pääsee edullisesti Saksaan, Ranskaan ja Belgiaan. Belgiaan voi vaikka pyöräillä, muutoin useimpiin naapurimaiden kaupunkeihin, esimerkiksi Pariisiin, pääsee kympillä tai kahdella per suunta. Myös useimmille, mukaan lukien itselleni, tuntematon Luxemburg on lähellä.

Paikallinen yökerhotarjonta koostuu lähinnä halvan ryypyn opiskelijabileistä, joissa paikalliset DJ:t soittavat kädenlämpöistä teknoa, josta ei jää paljoa käteen. Sen sijaan pubikulttuuri on voimissaan, ja istuskelupaikkojen tarjonta on kirjava. Hyvän kelin sattuessa kohdille, torit ja pikkukadut täyt-

Keskiaikaista muuria.

tyvät kahviloiden ja ravintoloiden terasseista, ja ihmiset valuvat nauttimaan auringosta terasseille ja lukuisiin puistoihin. Turkuun verrattuna kahvila- ja ravintolatarjonta on paljon parempi, ja virvokkeiden hinnat ovat edullisempia. Live-musiikin puolesta Maastrichtissa esiintyy säännöllisesti nosteessa ja pienessä kulttimaineessa olevia alankomaalaisia ja belgialaisia yhtyeitä. Kielimuuri muodostaa kuitenkin huomattavan esteen musiikista nauttimiselle. Mikäli Maastrichtin viihdetarjonta ei sytytä, naapurikaupunkien bileisiin on helppo lähteä julkisilla. Elokuvateatteri Lumière Cinema tarjoilee kattavan valikoiman niin valtavirran elokuvia, kuin myös epäkaupallista sisältöä opiskelijoille alennettuun hintaan. Lumière järjesti hiljattain esimerkiksi David Lynch- teemaviikot. Maastrichtissa järjestetään myös paljon kiinnostavia julkisia keskustelutilaisuuksia, sillä kaupunki on monien alojen asiantuntijoiden keskittymä.

Työtä ja huvia

Paikallinen työnteon arvostus on korkeella. Esimerkiksi ruokakauppojen työntekijät koostuvat lähes poikkeuksetta 15-vuotiaista hyllyttäjistä ja kassoista, jotka tekevät töitä koulun ohella. Työmoraalin odotetaan olevan korkea. Korkean työmoraalinen lisäksi säädyllisyyttä ja sosiaalisten normien kunnioittamista pidetään hyveenä. Kaikenlainen julkinen pahennuksen aiheuttaminen on ankarasti kiellettyä sakkojen uhalla. Lakiin ja järjestykseen suhtaudutaan vakavasti: Alankomaissa on edelleen mahdollista menettää kansalaisluottamus, joka esimerkiksi Suomessa poistettiin laista vuonna 1969. Kansalaisluottamuksen menettämisen seurauksena on päällimmäisenä työnhaun hankaloituminen. Toki Suomessakin työnhaku on hieman hankalampaa rikosrekisterin kanssa, mutta Alankomaissa mekanismi on institutionalisoitu. Kansalaisluottamus joko on tai ei ole.

Alankomaiden huumausainepolitiikkaa pidetään esimerkkinä liberaalista arvomaailmasta. Käytännössä kuitenkin esimerkiksi kannabiksen dekriminalisoinnin tarkoituksena ei ole mahdollistaa huumeen käyttöä,

Täällä myydään leipää, joka on lekker.

vaan saattaa se kontrollin ja valvonnan alaiseksi, eli poistaa siihen liittyvä rikollisuus ja vähentää käytön aiheuttamia haittoja. Tosin Alankomaissa suhtautuminen päihteidenkäyttöön eroaa muutoinkin suomalaisesta vastaavasta. Siinä missä Suomessa kännääminen nähdään vielä jokseenkin humoristisessa valossa, Alankomaissa humaltuminen ja ylenpalttinen dokaaminen sotii räikeästi sosiaalisia normeja vastaan, ja sama asenne toistuu kannabiksen osalta. Minkään päihteen käyttöä päihtymistarkoituksessa ei katsota hyvällä. Maastrichtissa kannabispolitiikka on luonut myös kitkaa esimerkiksi Belgian kanssa. Huumeturismin kitkemiseksi kaupunki on viime vuosina tiukentanut lainsäädäntöään sillä seurauksella, että puolet paikallisista coffeeshopeista on joutunut sulkemaan ovensa. Tavoitteena on myös siirtää myyntipisteet kauas kaupungin keskustasta tavanomaisen turismin ja viihtyvyyden tieltä. Yhtenä, jokseenkin huvittavana ideana tähän liittyen, oli muodostaa kannabisbulevardi Belgian rajan läheisyyteen. Belgia vastusti ajatusta raivokkaasti, sillä se olisi lisännyt epätoivottua ilmiötä myös Belgian puolella. Kaupungissa käydään yhä jatkuvaa keskustelua siitä, minkälaista sääntelyn tulisi olla. Ehdotuksena on ollut muun muassa kannabiksen käyttäjäksi rekisteröityminen, mikä on herättänyt vastustusta paikallisissa. Harva ihminen haluaa nimensä huumeidenkäyttörekisteriin. Paikallinen, suomalaisen silmin liberaali kannabispolitiikka on siis yhä kiistanalainen asia, ja se tulee luultavasti myös säilymään sellaisena.

”Tämä kaikki huipentui lopulta kolmepäiväisiin bakkanaaleihin, joista perihollantilainen säädyllisyys on kaukana.”

Niin kuin Suomessakin, ankaraan työmoraaliin kuitenkin kuuluu myös kolikon toisena kääntöpuolena ajoittainen reipas juhlinta. Saavuin itse Maastrichtiin kuukausi ennen vuoden kohokohtaa, perikeskieurooppalaista Carnavalia. Maastrichtis-

Täällä myydään leipää, joka on kaikkein lekker.

Karnevaalin maskotti.

sa karnevaalia juhlivat paitsi kaupungin asukkaat, myös ympäröivän Limburgin provinssin väki. Tapahtuma on tärkeä osa paikallista identiteettiä, ja sen avajaispuhe pidetään hollannin sijaan paikallisella Limburgin murteella. Karnevaali on parhaiten verrannollinen Suomen vappuun, sillä erolla, että se on täällä koko kansan juhla, eikä pääsääntöisesti opiskelijoiden. Päinvastoin, kaikki paikalliset opiskelijat, joita tapasin, kertoivat lähtevänsä muualle karkuun karnevaalin ajaksi, sillä luvassa on keski-ikäisiä känniääliöitä ja hollantilaista iskelmäjumputusta (vrt. esim. Kikka ja Frederik). Karnevaalia hypetettiin etukäteen kuukausien ajan viikoittaisilla kulkueilla, joissa hauskasti pukeutuneet paikalliset pitivät meteliä. Tämä kaikki huipentui lopulta kolmepäiväisiin bakkanaaleihin, joista perihollantilainen säädyllisyys on kaukana. Karnevaalin ensimmäisenä päivänä, sunnuntaina, eräs pahaa-aavistamaton seurueemme jäsen avasi historiallisen kirkon edessä olevan bajamajan oven ja todisti siellä tapahtuvaa fellaatiota. Ei siinä mitään, mutta tunnelma oli hyvin absurdi, kun muutoin rauhallinen, historiallinen ja elegantti kaupungin keskusta muistuttikin enemmän täydellä teholla käyvää festarialuetta. Kylmästä säästä huolimatta kaupunki täyttyi kaikenikäisistä juhlijoista, eläkeläisistä lapsiperheisiin. Ihmisillä oli mukanaan esimerkiksi kärryillä kulkevia baaritiskejä, tai kevyempinä versioina viinalla täytettyjä matkalaukkuja. Korttelit olivat täynnä sambaorkestereita, jotka soittivat antaumuksella yömyöhään asti. Eräs keskustassa asuva kaverini kertoi huvittuneena siitä, miten eräs orkesteri soitti hänen kadullaan urhoollisesti neljään asti yöllä, vaikka nuotit eivät enää osuneet ihan kohdilleen.

Kirjoitushetkellä vaihtoni on aika lailla puolivälissä. Kevät ja lämpimät kelit tekevät tuloaan nopeammin kuin Suomessa, ja tähän mennessä olen nauttinut olostani täällä. Voin omasta puolestani suositella Maastrichtia vaihtokohteena kaikille, jotka tykkäävät opiskelusta ja edullisesta mutta hyvästä oluesta.

Kissa kissakahvilassa.

TERVETULOA KURSSEILLEMME
TURUN JA TAMPEREEN
YLIOPISTOON!
POLIITTINEN HISTORIA JA VALTIO-OPPI
LOGOPEDIA – SOSIAALITIETEET
SOSIAALITYÖ – HALLINTOTIETEET
WWW.YLIOPISTOVALMENNNUS.FI

GLOBAL GAG RULE JA SEN VAIKUTUKSET

Teksti: Salla Tiitinen

Kuvat: Unsplash

Kun Donald J. Trump nimitettiin Yhdysvaltain presidentiksi tammikuussa 2017, niin kutsuttu Global Gag Rule (GGR) pantiin jälleen täytäntöön sitten George W. Bushin presidenttikauden. Global Gag Rule on Yhdysvaltojen ulkomaanavun linjaus siitä, että USAID perhesuunnitteluun korvamerkityt rahat suunnataan vain kansalaisjärjestöille ja muille toimijoille, jotka eivät suorita abortteja, edistä toiminnallaan abortin laillistamista tai ohjaa naisia turvallisen abortin piiriin. Linjauksen päämääränä on vähentää abortteja kehitysavun kohdemaissa, mutta se pikemminkin on lisännyt aborttien määrää ja tämän lisäksi loukkaa ihmisoikeuksia, demokratiaa ja sananvapautta.

Global Gag Rule tuli voimaan ensimmäistä kertaa vuonna 1984 presidentti Ronald Reaganin kaudella ja on sen jälkeen ollut voimassa aina republikaanipresidentin ollessa vallassa. 1970-luvulla noussut kristillinen oikeisto on ollut merkittävä tekijä GGR:n syntymiseen ja ylläpitoon. Kristillinen oikeisto on ollut merkittävässä roolissa Global Gag Rulen toimeenpanneiden presidenttien valtaan pääsyssä. The Guardianin mukaan jopa 81 % valkoisista evankelisista kristityistä äänestivät presidentti Trumpin puolesta vuoden 2016 presidentinvaaleissa.

Toisin kuin sen kannattajat ovat toivoneet, GGR ei ole pystynyt vähentämään abortteja, vaan pikemmin vienyt ne piiloon ja tehnyt niistä turvattomia. Afrikan maissa, jotka saivat eniten Yhdysvalloilta perhesuunnitteluapua per asukas GGR:n ollessa voimassa, aborttien lukumäärä kasvoi verrattuna maihin, jotka saivat vähemmän avustuksia. Presidentti Reaganin kauden aikana, jolloin ensimmäistä kertaa GGR pantiin käytäntöön, useissa Afrikan maissa, kuten Nigeriassa ja Keniassa, naiset hakeutuivat aborttien piiriin 2,73 kertaa todennäköisemmin.

”Toisin kuin sen kannattajat ovat toivoneet, GGR ei ole pystynyt vähentämään abortteja, vaan pikemmin vienyt ne piiloon ja tehnyt niistä turvattomia.”

Vuonna 2001 presidentti Bushin kaudella säädetyllä GGR:llä oli vielä negatiivisemmat vaikutukset kuin 1984-92 voimassa olleella linjauksella. Pannaan joutuneiden kansalaisjärjestöjen määrä ja diversiteetti kasvoi merkittävästi. Aiemmin International Planned Parenthood Federationin (IPPF) jäsenjärjestöt saivat itse päättää, noudattavatko ne GGR:n vaatimuksia vai eivät. Vuoden 2001 jälkeen edes GGR-sopimuksen allekirjoittaneet IPPF:n jäsenjärjestöt eivät ole

saaneet rahoitusta, koska uuden linjauksen mukaan kaikki IPPF:n jäsenet katsottiin samaksi ja näin ollen GGR:n ehdoista kieltäytyviksi.

Kun aiempien republikaanipresidenttien kausilla kansalaisjärjestöjen rahoitusleikkaukset ovat koskeneet vain perhesuunnitteluohjelmiin varattuja varoja, Yhdysvaltojen presidentti Donald J. Trump on laajentanut leikkaukset koskemaan myös muita kehitysavun piirissä olevia terveysohjelmia. Aiemmin kansalaisjärjestöjen menettämä rahoitus oli noin 600 miljoonaa dollaria vuodessa, ja nyt presidentti Trumpin laajennettua Global Gag Rulea rahoitusleikkaukset ovat peräti 9,5 miljardia dollaria. Presidentti George W. Bushin virkakaudella HIV/AIDS-kriisin hoitamiseen suunnatut rahat eivät kuuluneet GGR:n alle, mutta presidentti Trumpin kaudella yhdelläkään projektilla tai järjestöllä ei ole erivapauksia asian suhteen.

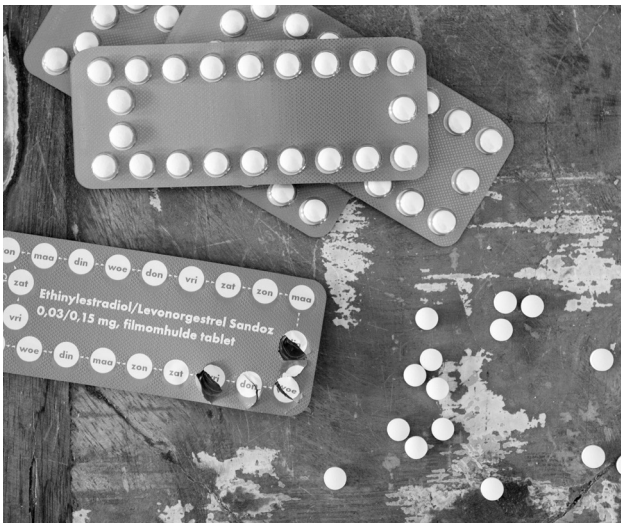

”Nyt presidentti Trumpin laajennettua Global Gag Rulea rahoitusleikkaukset ovat peräti 9,5 miljardia dollaria.”

The Guttmacher Instituten vuonna 2016 tekemän tutkimuksen mukaan 607,5 miljoonan dollarin leikkaus johtaisi 27 miljoonan naisen tippumiseen lisääntymisterveyspalveluiden ulkopuolelle, 6 miljoonaan ei-toivottuun raskauteen ja 2,3 miljoonaan lisäabortteihin, joista kaksi miljoonaa olisivat naisille vaarallisia. 9,5 miljardin dollarin eli lähes kuusitoista kertaa suuremmilla rahoitusleikkauksilla on luonnollisesti vielä katastrofaalisemmat vaikutukset.

”Afrikan maaseudulla klinikoiden sulkeminen on voinut tarkoittaa perusterveydenhuollon palveluiden loppumista kokonaan.”

Rahoitusleikkausten takia Keniassa, Etiopiassa ja Sambiassa klinikkoja on jouduttu sulkemaan. Pelkästään Keniassa on jouduttu sulkemaan klinikoita, joiden piirissä on ollut 319 000 asiakasta. Afrikan maaseudulla klinikoiden sulkeminen on voinut tarkoittaa perusterveydenhuollon palveluiden loppumista kokonaan.

Abortteja tarjoavien tahojen palvelut eivät koskaan rajoitu pelkästään raskaudenkeskeytyksiin, vaan ne hoitavat muitakin lisääntymisterveyden piiriin kuuluvia tehtäviä. Klinikat ovat tehneet tärkeää työtä myös kohdunkaulansyövän seulonnassa, HIV:n ehkäisyssä, testaamisessa ja hoitoon ohjaamisessa sekä muiden sukupuolitautien ehkäisyssä ja hoidossa. Leikkausten uhreiksi joutuneet klinikat ovat hoitaneet myös paljon synnytystä edeltävää ja synny-

tyksen jälkeistä neuvontaa ja hoitoa.

Global Gag Rulesta johtuvat rahoitusleikkaukset ja abortin saamisen vaikeutuminen heikentää sukupuolten välistä tasa-arvoa kohdemaissa. Rahoitusleikkausten johdosta modernien ehkäisymenetelmien saatavuus on merkittävistä pudonnut GGR:n kohdemaissa ja näin ollen myös ei-toivotut raskaudet ovat nousussa. Viimeksi, kun GGR oli voimassa, eli vuosina 2001-2008, modernien ehkäistyvälineiden yleistyminen hidastui merkittävästi valtioissa, joissa GGR:n vaikutus rahoitukseen oli suuri verrattuna valtioihin, joiden rahoitukseen GGR ei vaikuttanut yhtä suuresti. GGR sotii kehitysavun periaatteita vastaan, kun kehittämisen sijaan Global Gag Rule pikemminkin hidastaa valtioiden tasa-arvokehitystä.

Lähteet

Bendavid, E., Avila, P. & Miller, G. (2011) United States aid policy and induced abortion in sub-Saharan Africa Bull World Health Organ, 89, 873–880

Bradley, T. (2017) Challenging ignorance: why reproductive rights matter so much in Africa, African Identities, 15:2, 113-115

Chescheir, N.C. (2017) Worldwide Abortion Rates and Access to Contraception. The American College of Obstetricians and Gynecologists, 129:5, 783-785

Crane, B.B. & Dusenberry, J. (2004) Power and Politics in International Funding for Reproductive Health: the US Global Gag. Reproductive Health Matters 12:24, 128-137

Crane, B.B., Daulaire, N. & Ezeh, A.C. (2017) Reproductive health in culture wars crossfire. Science, 358 (6360), 175-176

Gezinski, L.B. (2011) The Global Gag Rule: Impacts of conservative ideology on women's health. International Social Work, 55(6), 837-849

Loewenberg, S. (2017) Trump's foreign aid proposal rattles global health advocates. The Lancet, 389, 994-995

Rominski, S. & Greer, S. (2017) The expansion of the global gag rule under the Trump administration. International Journal of Gynecology & Obstetrics, 137: 229-230

Centre for Civil and Political Rights (2018) General comment No. 36 (2018) on article 6 of the International Covenant on Civil and Political Rights, on the right to life, 1-24

Committee on the Elimination of Discrimination against Women, 57. sessio 10.-28.2.2014, Statement of the Committee on the Elimination of Discrimination againts Women on sexual and reproductive health and rights: Beyond 2014 ICPD review

Center for Reproductive Rights (2011) Safe and Legal Abortion is a Woman's Human Right, 1-8

The Guardian, 26.10.2018, 'Our faith compels us': Christian resistance to Trump gathers steam. https://www.theguardian.com/world/2018/oct/26/trump-christian-vote-midterms-resistance-protest-tax-cuts-policies. Viitattu 16.3.2019

Key Facts on Abortion, Amnesty International. https://www.amnesty.org/en/what-we-do/sexual-and-reproductive-rights/abortion-facts/

IHMISOIKEUDET, JOITA GLOBAL GAG RULE LOUKKAA

1. **Naisen oikeus elämään**: Laittomat abortit tehdään usein vaarallisissa oloissa ja ne voivat olla jopa hengenvaarallisia. Rajoittamalla aborttioikeutta valtiot pakottavat naiset hakemaan ratkaisua laittomilta aborttiklinikoilta ja näin saattavat naiset hengenvaaraan.

2. **Naisen oikeus tasa-arvoon** ja **oikeus olla vapaa syrjinnästä**: Vain naisten tarvitsemien lääketieteellisten toimenpiteiden kieltäminen tai palveluiden tarjoamisen epäonnistuminen loukkaa naisten oikeutta päättää autonomisesti omasta lisääntymisestä ja on syrjintää sukupuoleen perustuen.

3. **Naisen itsemääräämisoikeus lisääntymisestä**: Yhdistyneiden Kansakuntien jäsenvaltiot ovat tunnustaneet lisääntymisoikeudet osaksi ihmisoikeuksia kuten ne on kirjattu ihmisoikeussopimuksissa. Pääsy turvallisten aborttipalveluiden piiriin on olennainen osa lisääntymisterveyttä. Ihmisoikeuslain mukaan jokaisella on itsemääräämisoikeus kehoonsa ja omaa kehoa koskevat päätökset kuuluvat vain yksilölle itselleen.

4. **Naisen oikeus olla vapaa julmasta, epäinhimillisestä tai halventavasta kohtelusta**: Monissa maissa laittoman abortin hankkiminen on johtanut rangaistuksiin, jopa vankeuteen. Pieleen menneestä abortista koituvien seurauksien hoidon piirissä nainen joutuu usein sietämään julmaa, epäinhimillistä tai halventavaa kohtelua hoitavilta tahoilta. On otettava huomioon myös raskaudesta ja synnytyksestä koituvat henkiset vahingot, mikäli raskaus ei ole toivottu.

5. **Naisen oikeus hyötyä tieteellisestä kehityksestä**: Yhdysvaltojen ulkomaanapua saavien organisaatioiden tutkijat eivät pysty tutkimaan abortteja objektiivisesti ja valitsemaan tutkimusyhteistyökumppaneita vapaasti GGR:n johdosta. Järjestöjen tulee valita kahdesta pahasta pienempi paha: joko menettää merkittävästi rahoitusta tai loukata tieteen etiikkaa ja sananvapautta.

Teksti: Saana Ylikruuvi **Kuvat:** Saana Ylikruuvi, Henrik Lenkkeri

Oletko koskaan pohtinut, miltä P-klubi näyttää ulkopuolisten silmin? Ovatko Jodelissa kiertäneet ikävät huhut klubin maineesta totta, vai ovatko asiat sittenkin toisin? Nyt asiaan on saatu uutta näkemystä Walpon otettua yhteyttä ystäväainejärjestöläiseen, joka paljastaa klubikokemuksiaan vuoden ajalta.

Neighbours from Hell 2018, ja jälleen oli aika kossuviestin. Olin odottanut tätä jaloa lajia jo vuoden ja keräsin innoissani joukkuetta kasaan. Meitä oli kolme jäsentä joukkueessa, toimistolta ei lähtenyt mukaan enää ketään. Yritin epätoivoisena tavoittaa viesteillä lisää jäseniä joukkueeseemme. Lopulta saimme mukaan vielä yhden kantalaisen ja yhden kritiikkiläisen. Vaikka kuinka joimme ja joimme, emme voineet mitään P-klubin ylivoimaiselle suoritukselle. Tai, tällä kerralla emme voineet mitään yhdenkään muun joukkueen suoritukselle.

Kritiikkiläisten huonosta osallistumisesta suivaantuneena marssin klubin toimistolle ja tartuin vihdoin ja viimein minulle jo aikoja sitten esitettyyn tarjoukseen: P-klubiin liittymiseen. Siniset, lehvillä varustetut haalarit olivat houkutelleet minua jo fuksivuodesta, mutta en ollut aiemmin uskaltautunut liittymään tähän yhteisöön. Samana iltana kirjoitin nimeni hallitustyrkkylistaan. Seuraavana aamuna herätessäni mietin, että johan nyt sattui käymään.

Muutamaa viikkoa myöhemmin kilahti Whatsappiini viesti: “haetko oikeesti toimihenkilöksi?” Apua. Olin hävennyt niin suuresti humalaisen rohkeaa ideaani, että kuljin klubin toimiston ohi kaksi kertaa tavallista nopeammin, sillä ongelmathan ratkeavat välttelemällä. Silloin, edelleen Kritiikin ulkosuhdevastaavana, mietin eri tapoja, joilla minulle voitaisiin Kritiikissä kostaa tämä hallitusvuoden aikana kokonaan toiseen järjestöön loikkaaminen: *jalkapuu toimiston edessä, yliopiston pihalla kävelyttäminen Game of Thrones -tyylisesti tai julkinen häpäisy pikkujouluilla.* Toisaalta, en ole koskaan pelännyt haasteita ja päätin lopulta lähteä leikkiin mukaan.

Menin siis syyskokoukseen. *Wou, miten paljon ihmisiä. Missä on tuttuja, SOS, näkyykö kritiikkiläisyys päälle päin. Mihin täällä uskaltaa istua. Niin kauheasti kysymyksiä hakijoille.* Muun muassa tällaisia asioita mietin saapuessani Turku-saliin. Lopulta löysin tuttuja kasvoja salin takaa. Vaikka toimihenkilöys ei nyt lähtenyt kotimatkalle kanssani, olin todella onnellinen saamastani tuesta ja erityisesti spontaanista kannatuspuheenvuorosta. Koska kahdeksan tuntia jännitystä väsytti, lähdin vielä toimistolle puimaan kokousta ja muuta elämää. Klubin toimisto oli kuitenkin jo hyväksi todettu väsymyksen iskiessä, sillä olin nukkunut siellä vuosi sitten Kritiikin vujujen jälkeen.

Syyskokouksen aikana minut houkuteltiin ilmoittautumaan Järjestösitseille. Näitä sitsejä en oikeas-

taan ehtinyt jännittämään, sillä lopulta aikaa valmistautua sitseille jäi puoli tuntia kiireisen aikataulun vuoksi. Lähdinpä siis puolivalmiina, mutta toisaalta se poisti jännityksen. Oman paikan etsiminen täydestä sitsisalista oli hieman tukalaa, mutta jostain syystä teen kaiken aina vaikeimman kautta, kuten tulen aivan viime tingassa tapahtumiin. Lopulta löysin paikkani ja huomasin vieressäni istuvan tuttuja ihmisiä.

Muutaman shotin jälkeen juttu alkoi luistamaan. Selvisi muun muassa, että vieressäni istuva klubilainen onkin kotoisin kotipaikkakuntani naapurikunnasta. Sitsien loputtuakin kaikki viettivät aikaa yli vuosikurssirajojen, joista voidaankin kysyä, tuleeko sellaisia edes olla ainejärjestössä? Ylipäätään minusta tuntuu, ettei P-klubissa ole ollut mitään väliä vuosikursseilla, ei väliä pääaineella eikä väliä pääaineen tiedekunnalla.

Paljon puhetta tapahtumista, mutta miltä minusta tuntuu? Koen kaikkien olleen todella ystävällisiä ja huomioivia. Kaikki tervehtivät iloisesti joka kerta törmättäessä. En ole joutunut koskaan istumaan yksin P-klubin tapahtumissa tai toimistolla. Ihanaa on myös se, miten aktiivinen järjestö P-klubi on paitsi sisäisesti, myös ulkoisesti. Viimeksi viikonloppuna pääsin nauttimaan OPEX ry:n vuosijuhlista P-klubilaisten kanssa.

”Ylipäätään minusta tuntuu, ettei P-klubissa ole ollut mitään väliä vuosikursseilla, ei väliä pääaineella eikä väliä pääaineen tiedekunnalla.”

Olen fuksivuodesta lähtien kuullut P-klubin olevan sisäänpäin kääntynyt järjestö. En kyllä ymmärrä. Olen kokenut todella lämpimän vastaanoton oikeastaan joka puolella yliopiston ainejärjestöjä, mutta erityisesti P-klubiin on mielestäni ollut helppo astua sisään. Minua on alusta asti kohdeltu vertaisena ja erityisesti viihtymisestä tapahtumissa on huolehdittu. Jos vastaanotto on kaikille yhtä lämmin, en ihmettele, miksi järjestö koetaan todella rakkaana ja tärkeänä. Tiivis *me*-henki saattaa ulkopuolisille näyttäytyä sisäänpäinkääntymiseltä, mikä ehkä kertoo enemmän toisista järjestöistä, kuin tiiviistä järjestöstä itsestään. Järjestösitseillä mieleeni painui erityisesti hallitusvideon lämmin, yhtenäinen tunnelma, mikä on mielestäni tärkeä tekijä koko yhdistyksen ilmapiirissä.

Vaikka kirjoituksessa piti tulla esiin, miltä tuntuu olla kritiikkiläisenä P-klubissa, en osaa vastata kysymykseen, sillä P-klubissa en tunne olevani kritiikkiläinen. Se tunne, mitä P-klubi herättää: se tuntuu hyvältä, se tuntuu kodilta. ■

MIEHET RY

- tasa-arvotyötä miehisestä näkökulmasta

I. Kohti yhdenvertaisuutta

Ystäväni mukaan yrittäjyyden idea on nähdä tarve maailmassa ja täyttää se. Sama tarkoitus on myös yhdistyksellä, vain ilman pyrkimystä tehdä voittoa. Viime vuoden lopulla joukko miespuolisia somessahuutelijoita, minä mukaan lukien, näimme tarpeen: moni meistä nimittäin etsi paikkaansa tasa-arvotyön kentällä. Halusimme ottaa aktiivisemman roolin yhdenvertaisuuden edistämisessä, osoittaa tukemme muille tasa-arvon puolustajille ja tuoda esille miesspesifejä tasa-arvokysymyksiä ilman sukupuolten välistä vastakkainasettelua.

Kävimme tuumasta toimeen ja perustimme Miehet ry:n - tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta feminismin ja antirasismin näkökulmasta edistävän miesjärjestön. Jäsenyys on muuten kaikille avoin!

Miesjärjestöjä on ollut ennenkin. Ne eivät kuitenkaan edistäneet agendaansa tavalla, joka olisi tuntunut meille luontevalta. Ensiksi näkökulma on ollut hyvin kapea: keskitytään lähinnä miesten ja naisten tasa-arvoon, unohtaen samalla seksuaalisuuteen, ihonväriin, taustaan, sukupuolivähemmistöihin ja vammaisuuteen liittyvät kysymykset. Toiseksi tasa-arvoa lähestytään usein nollasummapelinä ja eturyhmäpolitiikkana, mikä taas näkyy tavassa tuoda asia esille puoliaggressiivisesti öyhöttäen. Joten ei kiitos.

Mitä Miehet sitten yhdistyksenä ajaa? Olemme puhuneet tasa-arvoisesta ja syrjimättömästä asepalveluksesta, translain uudistamisesta, sukupuolten koulutus- ja oppimiserojen kasvusta, nuorten miesten syrjäytymisestä, miesroolien kapeudesta, terveys- ja hyvinvointieroista sekä häirintään ja seksuaaliseen väkivaltaan puuttumisesta. Lisäksi pyrimme kannustamaan yhä useampia miehiä lähtemään aktiivisesti mukaan tekemään tasa-arvotyötä.

Yhdistyksen työtä on siivittänyt viljava kiinnostus eri medioissa. Lyhyen olemassaolonsa aikana Miehet on esiintynyt lukuisissa lehtijutuissa, televisiossa, radiossa, podcasteissa ja verkkomedioissa. Näkyvyys on yksi tehokkaan vaikuttamistyön aineksista ja näin ollen tervetullutta, mutta samalla se paljastaa yhden etuoikeuden: vain harva tasa-arvotyötä tekevä järjestö on kerännyt yhtäläistä huomiota silkan perustamisensa myötä. Miesjärjestönä meidät on nostettu jalustalle muita näkyvämmin. Lisäksi olemme, *ainakin osittain*, turvassa siltä töryltä, joita ei-miesfeministit joutuvat kohtaamaan tuon tuosta.

Täysin ilman hyökkäyksiä emme ole mekään toki selvinneet. “Cuck”, “homo” ja “soijapoika” ovat internetin antifeministien vakiosanastoa, johon olen itsekin saanut tutustua. Hieman ironisesti näitä kekseliäitä solvauksia ryhdittää usein pohdinnat siitä, mihin feminismiä edes tarvitaan. Mihinköhän! Juuri tällaisia ummehtuneista setämaailmoista lainattuja asenteita Miehet ry pyrkii toiminnallaan purkamaan.

”--pyrimme kannustamaan yhä useampia miehiä lähtemään aktiivisesti mukaan tekemään tasa-arvotyötä.”

II. Järjestöissä on voimaa

Vaikuttaminen yhteiskuntaan yhdistystoiminnan kautta ei ole uusi ajatus. Suomessa on noin 11 000 kansalaistoimintaan ja edunvalvontaan keskittyvää yhdistystä. Tasa-arvo ja ihmisoikeustyötä Suomessa tekee kymmeniä toimijoita. Näistä pitkäikäisin on Naisasialiitto Unioni ry, joka on tehnyt tasa-arvotyötä jo vuodesta 1892 - huomattavasti ennen naisten äänioikeuden ja ehdolle asettumisen sallimista. Yhdistystoiminta on siis mahdollistanut yhteiskunnallisen aktiivisuuden tietyille ryhmille jo ennen, kuin demokraattinen järjestelmä on sitä Suomessa suvainnut.

Yhdistystoiminnalla onkin tärkeä osa demokraattista kansalaisyhteiskuntaa. Vaikka Suomi on yksi maailman vakaimmista, demokraattisimmista ja tasa-arvoisimmista maista, monen ääni jää silti kuulematta. Esimerkiksi vammaiset, sukupuolivähemmistöt ja etnistaustaiset ihmiset ovat olleet heikosti edustettuja kaikilla päätöksenteon asteilla Suomessa. Trasek, Fem-R ja Kynnys ovat esimerkkejä yhdistyksistä, joissa asianomaiset ovat päättäneet lähteä vahvistamaan ääntään juuri järjestötoiminnan kautta.

Keskeinen kysymys kuuluu, tarjoavatko perinteiset demokratian keinot yksin riittävän monimuotoisia tapoja vaikuttaa. Itse olen hivenen skeptinen. Nuorten poliittiset vaikuttamisen tavat ovat olleet jo pitkään muutoksen tilassa. Äänestysaktiivisuuden lasku on globaali ilmiö, joka on jatkunut 1980-luvulla tähän päivään. Vaikuttaminen on yhä useammin projektimuotoista, puoluerajat ylittävää ja asiakohtaista. Tahdon2013, Suostumus2018, Maksuton2aste ja Ilmastolakko ovat osoituksia ilmiöstä, par excellence.

P-klubilaiselle ei tarvitse avata vaalien merkitystä demokratialle tai kannustaa äänestämään. Kuitenkin yhä useampi järjestö kamppailee sen kanssa, miten ihmisiä on entistä hankalampi löytää mukaan toimintaan. Pula aktiiveista on myös käsinkosketeltava Turun yliopiston ylioppilaskunnassa, jonka alaisuudessa toimii yli 140 järjestöä, mukaan lukien Turun yliopiston Politiikan tutkimuksen klubi ry. Kehitys on ymmärrettävä, sillä opintoaikoja on rajattu ja paine valmistua on kova. Se pakottaa tekemään valintoja.

Tämän sanottuani haluan kannustaa aivan jokaista tarkastelemaan mahdollisuutta rakentaa omannäköistä maailmaa järjestötoiminnan kautta. Maailmassa on edelleen helppoa nähdä monta tarvetta täytettäväksi ja ongelmaa ratkaistavaksi. Oli kyseessä sitten EU-mielisten kansalaisjärjestö, poikkitieteellinen viiniseura tai puoluepoliittinen nuorisojärjestö, fiksuja ja filmaattisia klubilaisia kaivataan. Yhteiskunnallinen vaikuttaminen ei lopu vaaleihin.

”Keskeinen kysymys kuuluu, tarjoavatko perinteiset demokratian keinot yksin riittävän monimuotoisia tapoja vaikuttaa.”

Janne Salakka

Miehet ry:n puheenjohtaja 2019

Walpon toimituskunnan jäsen 2014

P-klubin hallituksen jäsen 2013

Karpilla on asiaa

Musiikista, joka on hanurista

Teksti: Ville Karppi Kuvat: P-klubi

Tehdessäni muovitehtaalla ylityövuoroa lauantain ja sunnuntain välisenä yönä, joka kuitenkin tuntui tiistain ja sunnuntain väliseltä yöltä, korviini kantautui kuulokkeista Antti Tuiskun heleähkö ääni. Hän lauloi ” Saisinko mä soittaa sun hanurii / Se on heavenlyy, beibe sun konttorii / Oo mun taideteos, soitan sun hanurii / Se on heavenlyy, heavenlyy / Heavenlyy, heavenlyy”.

Mikäli Ana Tude oli kohdistanut viestintänsä nyt jo edesmenneelle Tony Halmeelle, mitä olisin henkilökohtaisesti suuresti kummeksunut, olisi ”Viikingillä” ollut vastaus valmiina jo omasta laulustaan. ”Jos sä tartut mun hanuriin mä näppäilen sun / jätkät meikatut koitella ei saa mua / jos sä tartut mun hanuriin et huomista nää / etsi muualta pyllyjen pyörittäjää”.

Niin, tuiskuttamiseen ei taidettu jättää paljon varaa, kuten ei tulkinnallekaan Die Hard -elokuvan näyttelijän viestistä. Toisaalta peto ei olisi muutenkaan päässyt irti, kun jonkun muun lisäksi olisi myös kasvanut seinä vastaan Antin huomatessa, että tämä hätäpoistumistie on merkitty kyltillä ”Exit Only”.

Tämä hätäpoistumistie on merkitty kyltillä ”Exit Only”.

!

Huolimatta siitä, että Ludvig Borga ei suostunutkaan duettoon Anan kanssa, tai lainaamaan sitä myöhemmin Usko-Eevertti Luttisen niin kuuluisaksi tekemää Antin Penaalia, olisi hänellä varmasti ollut helpompaa erään oman aikalaisensa, Kirsi Sirénin, kanssa, koska siinä ei olisi tarvinnut käyttää mitään ”kikkakolmosia”. Kikkahan lauloi ”Tartu tiukasti hanuriin ja näppäile mua / täysin rinnoin mä voin siitä innostua / tartu tiukasti hanuriin ja näppäile mua / tahdon mahtavaan bravuurisi hullaantua”.

Vaikka Antti Tuiskun kappale olikin ihan vain hanurista, eikä mistään muusta, on pakko kuitenkin todeta, että ei sen paremmin mennyt Tony Halmeellakaan. Hänen rytmikäs diskoiskelmänsä meni huolimatta hänen kappaleensa voimakkaista verbaalisesta viestistä ihan päin hanuria.

Profan KELLARI

Rehtorinpellonkatu 6, 20500 Turku

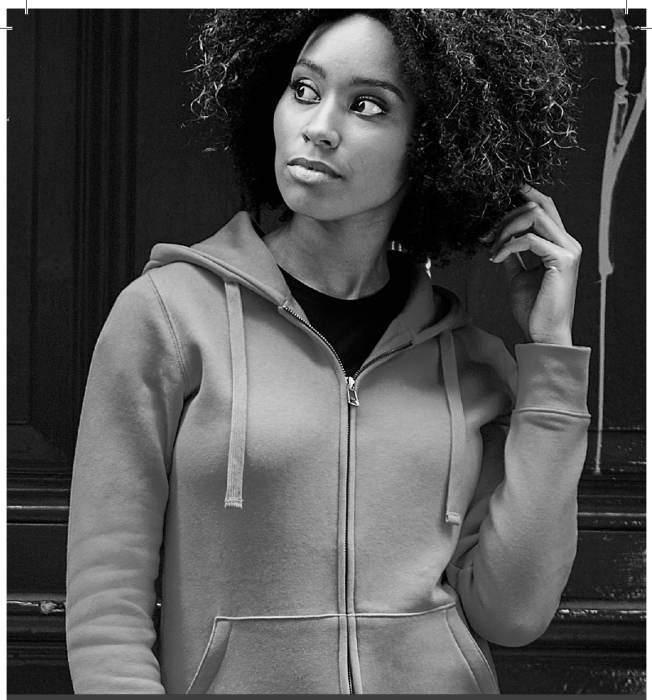

Logopainetut hupparit alk. **20 €**!
Tutustu mallistoon sivuillamme srt-mainostekstiilit.com!

SRT MAINOSTEKSTIILIT

SRT-Mainostekstiilit Oy
Putkikatu 21 A, 21110 Naantali
0400 533 479
myynti@srt-mainostekstiilit.com
Facebookissa: Srt-Mainostekstiilit Oy

OPISKELIJA-YSTÄVÄLLINEN

BAR BRISTOL

HÄMEENKATU 16, TURKU
www.quizon.net

Yhteisellä rintamalla

- tasa-arvokysymys puolustusvoimien riveissä

Suomen voimassa olevan asevelvollisuuslain ratkaiseva kohta kuuluu seuraavasti: *"Jokainen miespuolinen Suomen kansalainen on asevelvollinen sen vuoden alusta, jona hän täyttää 18 vuotta, sen vuoden loppuun, jona hän täyttää 60 vuotta, jollei jäljempänä toisin säädetä."*

Miltä kuulostaisi muoto *"Jokainen naispuolinen Suomen kansalainen on asevelvollinen sen vuoden alusta, jona hän täyttää 18 vuotta, sen vuoden loppuun, jona hän täyttää 60 vuotta, jollei jäljempänä toisin säädetä"?*

Kuulostaa absurdilta. Miksei varsinainen laki suurimmalle osalle kuitenkaan kuulosta siltä, vaikka periaatteessa eroa ei ole?

Teksti: Amanda Viitanen **Kuvitus:** Henrik Lenkkeri

Erästä nimeltä mainitsematonta opinnäytetutkielmaa kirjoittaessani olen kevään aikana syventynyt suomalaiseen asevelvollisuuskeskusteluun ja näkemyksiin Norjan asevelvollisuusmallista. Tiivistetysti Norjan malli on vuodesta 2015 voimassa ollut asevelvollisuusmalli, jossa koko ikäluokka osallistuu kutsuntoihin ja noin joka kuudes valitaan potentiaalin ja motivaation perusteella asepalvelukseen.

Ennen aiheeseen syvällisemmin perehtymistä minulla ei henkilökohtaisesti ollut erityisen vahvaa mielipidettä asevelvollisuudesta. Pidin nykyjärjestelmää kyllä epäoikeudenmukaisena, mutta en juurikaan tuhlannut sille enempää ajatuksia. Norjan mallissakin on kiinnostanut melkein sukupuolten tasa-arvoisuutta enemmän sen kyky valjastaa käyttöönsä kaikkein motivoituneimmat ja potentiaalisimmat nuoret ja näin ollen tehostaa koko Norjan puolustusta.

Perinteiset arvot eturintamalla

Suomessa vain miehiä koskevaa asevelvollisuutta perustellaan ennen kaikkea sen helppoudella ja kustannustehokkuudella sekä perinteillä. Kustannustehokkuus lieneekin nykyjärjestelmän eduista sellainen, jonka jokainen pystyy allekirjoittamaan. Puolustusvoimiin liittyy myös paljon perinteitä ja symboliikkaa, mikä tekee siitä hyvin ainutlaatuisen instituution. Perinteissä ei ole mitään vikaa, päinvastoin, mutta asevelvollisuuteen liittyy kuitenkin niin räikeä tasa-arvollinen ristiriita, etteivät pelkät perinteet ja taloudelliset edut enää riitä näin merkittävän yhteiskunnallisen instituution toiminnan pohjaksi. Puolustusvoimissa tätä epätasa-arvoisuutta ei pidetä ongelmana ja sen johtohahmot korostavat lausunnoissaan sitä, ettei nykymalliin ole tarvetta tehdä muutoksia, sillä sotilaallisesti se toimii. Toki sotilaallisen suorituskyvynkin näkökulmasta Suomen puolustusvoimia on kritisoitu vanhanaikaisuudesta, joustamattomuudesta ja vanhentuneisiin uhkakuviin vastaamisesta. Jossain määrin olen kuitenkin uskonut siihen, että sotilaallisissa asioissa on ehkä syytä luottaa Puolustusvoimissa työskenteleviin asiantuntijoihin.

Muiden perinteiden lisäksi Puolustusvoimien näkemys perustuu pitkälti perinteisille sukupuoliarvoille: naiset hoitavat lapset, joten miesten on hoidettava osuutensa toisella tavalla yhteisen hyvän vuoksi. Entä naiset, jotka eivät hanki lapsia? Entä koti-isät, jotka hoitavat sekä lapset että isänmaan puolustuksen? Toisaalta keskustelu on mennyt siinä mielessä eteenpäin, että nykyään ei juuri väitetä naisten fysiikan olevan lähtökohtaisesti riittämätön maanpuolustukseen. Myös Puolustusvoimissa on suoraan todettu, ettei armeijassa juuri ole tehtäviä, johon naisten fyysiset valmiudet eivät riittäisi. Kaikkein raskaimmat tehtävät ovat liikaa suurelle osalle miespuolisenkin väestön fyysisistä kyvyistä.

Suomalaisen upseeriston mielenmaailmaan tutustu-

minen on saanut vahvasti epäilemään Puolustusvoimien henkilöstön asiantuntijuutta ja uskottavuutta. Tässä Upseeriliiton julkaisema Sotilasaikakauslehti on ollut merkittävin lähteeni julkisten lausuntojen lisäksi. Perinteisten sukupuoliroolien lisäksi haikaillaan muutenkin menneisyyteen: lehden melkein joka ikisessä numerossa esiintyvä talvisodan glorifiointi, toisen maailmansodan ihannointi ja lähes kaiken uuden tyrmääminen kertoo tietynlaisesta lähtökohtaisesta asennoitumisesta koko maanpuolustukseen. Näkökulma on kapea ja näin ollen nähdään vain se, mitä halutaan nähdä. Asevelvollisuus mainitaan lehdessä ainoana mahdollisena tapana toteuttaa Suomen puolustus, mutta sen epäkohtia ei mainita edes sivulauseessa, saati analysoida.

Puolustusvoimissa onkin yleisesti vallalla hyvin konservatiivinen näkemys asevelvollisuudesta. Vaikka käytännön asiantuntijuutta tietyistä näkökulmista ei voi kiistää, on myös selvää, että tiettyjä asioita on helpompi tarkastella instituution ulkopuolelta. Puolustusvoimat kaikkiaan on muutoksille haluton ja konservatiivinen instituutio. Tämä ei ole lähtökohtaisesti huono piirre, koska maanpuolustus on asia, jossa ei ole toivottavaa tehdä harkitsemattomia ja lyhytnäköisiä ratkaisuja.

Maanpuolustukseen ja asevelvollisuuteen liittyy kuitenkin paljon muutakin kuin vain sotilaallinen suorituskyky. Asevelvollisuus on merkittävä myös sosiaalisesta näkökulmasta. Tutkimuksissa on todettu, että eri taustoista tulevien, eri tavalla ajattelevien nuorten eläessä ja toimiessa yhdessä, syntyy merkittäviä hyötyjä. Kutsunnoissa myös saadaan valtavasti tietoa miespuolisen väestön terveydentilasta ja elämäntilanteesta. Jos edes kutsunnat olisivat pakolliset koko ikäluokalle, saataisiin tässä vaiheessa vielä viimeisen kerran koko ikäluokan tilanteesta arvokasta tutkimustietoa ja esimerkiksi ehkäistäisiin entisestään syrjäytymistä.

On pidettävä mielessä, että merkittävä osa suomalaisista edelleen kannattaa enemmän tai vähemmän nykymuotoista asevelvollisuusmallia. Toisaalta taas lähes kaikki puolueet ja erityisesti poliittiset nuorisojärjestöt ajavat tällä hetkellä uudistuksia asevelvollisuuteen, joten on todennäköistä, että asevelvollisuutta uudistetaan nykyjärjestelmän suosiosta huolimatta. Osittain voi toki olla kyse tasa-arvoäänten kalastelusta, mutta nykyisen asevelvollisuuden ongelmat on kuitenkin selvästi tunnustettu tulevaisuuden vaikuttajien keskuudessa. Jokaisen puolueen nuorisojärjestö on linjannut tavoitteekseen uudistukset asevelvollisuuteen. Tavat vaihtelevat, mutta yhteistä jokaiselle tavoiteratkaisulle on naisten suurempi rooli maanpuolustuksessa. Nykyjärjestelmän laajaan tukeen vaikuttaa ehkä se, että Puolustusvoimien tiedetään olevan hyvin haluton muutoksille ja kriittiselle keskustelulle. Tämän vuoksi muutoksia ei pidetä mahdollisina ja ongelmia jää havaitsematta, kun Puolustusvoimissa ei ylipäätään keskustella ilmeisestä problemaattisuudesta avoimesti.

”Nykyjärjestelmän laajaan tukeen vaikuttaa ehkä se, että Puolustusvoimien tiedetään olevan hyvin haluton muutoksille ja kriittiselle keskustelulle.”

Mitä enemmän asiaa ajattelee, sitä uskomattomammalta tuntuu, että 2010-luvulla on edelleen voimassa puhtaasti sukupuoleen perustuva velvollisuus. On naurettavaa myös kutsua teoriassa 50 prosenttia, käytännössä reilua 30 prosenttia koskevaa velvollisuutta ”yleiseksi”. Rohkenen myös väittää, että jos asevelvollisuus olisi naispuolista väestöä velvoittava, se oltaisiin muutettu jo aikoja sitten.

Eteenpäin pienin askelin

Miten asevelvollisuutta siis pitäisi uudistaa? Sopisiko esimerkiksi Norjan malli tai Norjan mallia kopioiva Ruotsin malli Suomeen? Vastaus on, että ei sellaisenaan, mutta varioituna kyllä. Erityisesti Norjan uhkakuvat ja puolustuspoliittiset periaatteet ovat erilaiset ja esimerkiksi Nato-jäsenenä Norjan ei tarvitse varautua uhkiin yhtä suurella reservillä kuin sotilaallisesti liittoutumattoman Suomen. Norjan mallin adaptoimista Suomeen vastustetaan ennen kaikkea sillä argumentilla, että sen avulla ei rekrytoitaisi tarpeeksi paljon ihmismassaa Suomen tarpeisiin. Argumentti jää täysin tyngäksi, koska kukaan ei varmasti olisi tosissaan siirtämässä Norjan mallia täysin sellaisenaan Suomeen. On kuitenkin todennäköistä, että jos asevelvollisuutta uudistetaan, tyydytään kutsuntojen pakollisuuteen koko ikäluokalle asevelvollisuuden perusteellisemman uudistamisen sijaan. Tämäkin olisi silti askel eteenpäin ja alku tasa-arvoistavalle kehityskululle, mutta maanpuolustusvelvollisuus jäisi silti edelleen kohtuuttoman vahvasti toiselle sukupuolelle. ■

Tolkun ihmiset, HOI!

Haastattelussa taloussosiologian yliopisto-opettaja ja Poliittiset kuplat -hankkeen vetäjä Arttu Saari. Miten meidän tulisi suhtautua sosiaalisessa mediassa tapahtuvaan öyhötykseen?

Teksti: Helmi Henell **Kuvitus:** Henrik Lenkkeri

Näin vaalien alla keskustelu erityisesti sosiaalisessa mediassa käy kuumana. Kärkkäät mielipiteet sinkoilevat puolin ja toisin, vastapuolta mustamaalataan ja yhteisymmärrystä vältellään kuin ruttoa. Erityisesti erilaiset arvokysymykset vaikkapa maahanmuutosta, lihan verotuksesta ja autoilusta jakavat suomalaisia vahvasti. Keskustelua seuratessa tuntuu välillä siltä, kuin kansan syvät rivit olisivat jakautuneet tasan kahteen vastakkaista mieltä oleviin leireihin, jotka huutelevat toisilleen kentän äärilaidoilta. Onko todella näin?

Poliittiset kuplat -hanketta johtava taloussosiologian yliopisto-opettaja ja dosentti Arttu Saari Turun yliopistosta sanoo, että ei ole olemassa laajaa tutkimusnäyttöä, joka osoittaisi poliittisen keskustelun olevan erityisen polarisoitunutta esimerkiksi viime vuosituhanteen verrattuna. Hän kuitenkin pitää perusteltuna väitettä, että keskustelu on viime vuosina polarisoitunut nimenomaan suhteessa aiempaan.

Tältä se ulkopuolisen silmin vaikuttaakin, ainakin sosiaalista mediaa seuratessa. Arttu Saari selittää tätä cultural backlash -ilmiöllä, jota ovat tutkineet Pippa Norris ja Ronald Inglehart. Jos ihmisten mielipiteet asetetaan janalle, jonka toisessa päässä ovat arvokonservatiivit ja toisessa päässä arvoliberaalit, kauimpana toisistaan olevat ruokkivat toistensa kannanottoja. Jos kaikkein liberaaleimmat ottavat yhteen kaikkein konservatiivisimpien kanssa, ei ole ihme, että yhteistä säveltä ei tunnu löytyvän. Arttu Saari toteaa myös, että esimerkiksi populismin nousun yhtenä selittävänä tekijänä on arvoliberalismin pitkään jatkunut nousu. Voimakkaat mielipiteet synnyttävät aina vastareaktioita.

Ei pitäisi tulla siis yllätyksenä, ketkä ovat myös sosiaalisessa mediassa eniten äänessä. Saaren mukaan aktiivisimman ja kovaäänisimmän joukon muodostavat nimenomaan ne, joilla on selkeimmät poliittiset mielipiteet. Toisin sanoen kaikkein arvoliberaaleimmat ja -konservatiivisimmat, suomeksi siis käytännössä usein vihervasemmisto ja perussuomalaisten kannattajat.

Saari muistuttaa, että pelkkää sosiaalista mediaa seuraamalla saa kovin yksipuolisen kuvan Suomessa käytävästä poliittisesta keskustelusta. Suuri osa suomalaisista ei osallistu netissä käytävään keskusteluun lainkaan, ja itse asiassa alle puolet suomalaisista kertoo kieltävästi koskaan osallistuneensa sosiaalisen median poliittiseen keskusteluun. Aktiivisia keskustelijoita on tutkimusten mukaan noin 5% suomalaisista. Näiden viiden prosentin toiminta saa aikaan kuvan erityisestä polarisaatiosta. Saari arvioi, että iso osa ihmisistä ei ylipäätään tahdo osallistua poliittiseen keskusteluun, koska ei tahdo leimautua mihinkään ääripäähän. Pienen osan öyhötys saa tilanteen vaikuttamaan siltä, että kyseessä olisi laajempikin, kaikkia koskettava ongelma.

”Pienen osan öyhötys saa tilanteen vaikuttamaan siltä, että kyseessä olisi laajempikin, kaikkia koskettava ongelma.”

Miten valveutuneen kansalaisen tulisi siis luovia erilaisten ääripäiden välillä rationaalisesti? Saari toteaa, että ensinnäkin termi ”ääripäät” on hieman liioiteltu - hänen mukaansa kyse on pikemminkin siitä, että toisilla ihmisillä on tiettyihin poliittisiin arvokysymyksiin selkeämmät näkemykset. Saari muistuttaa myös, että politiikkaa ei ylipäätään voida tehdä pelkän rationaalisuuden nimissä, sillä suurimpaan osan kysymyksistä on hankalaa löytää mitään erityisen ”rationaalista” ratkaisua, joka miellyttäisi tasapuolisesti kaikkia väestöryhmiä. Politiikka kun on nimenomaan sitä, että ajetaan omien eturyhmien asiaa, ja väistämättä eri ryhmillä on eri intressit. Politiikka on ajoittain nollasummapeliä, niin raadolliselta kuin se kuulostaakin.

Tämän tunnustaminen ääneen voisi osaltaan tuoda eri arvoja kannattavia ihmisiä lähemmäs toisiaan. Voidaan todeta, että tietyistä seikoista ollaan eri mieltä, mutta rakentavaa dialogia voi siitä huolimatta yrittää synnyttää. Helsingin Sanomat esimerkiksi järjesti maaliskuun lopussa Suomi puhuu -tapahtuman, jossa yhteen tuotiin mahdollisimman erimielisiä keskustelukumppaneja. Tapahtumasta kirjoitetuista kokemuksista päällimmäisenä välittyi tunne siitä, että keskusteleminen eri mieltä olevan kanssa oli varsin antoisaa. Ja ajatustenvaihto tapahtui nimenomaan keskustelun, ei öyhötyksen muodossa.

Olisi toivottavaa, että jonkinlaista dialogia voitaisiin yrittää saada aikaan myös sosiaalisessa mediassa. Paljolti mainostetut tolkun ihmiset voisivat yrittää aktivoitua, ja äärilaidoille huutelijat voisivat ottaa muutaman rohkean askeleen kuplansa ulkopuolelle. Sosiaalinen media ei onneksi kuitenkaan ole ainoa alusta, jolla politiikkaa voi seurata. Arttu Saari toteaa, että selkein tapa välttää illuusio siitä, että poliittinen keskustelu on vain puolin ja toisin tapahtuvaa öyhötystä, on seurata sosiaalisen median lisäksi myös perinteistä mediaa, niin ulkomaista kuin kotimaistakin. Saari muistuttaa myös, että on positiivista, että ihmisillä ylipäätään on alusta, jolla poliittista keskustelua voi käydä, olkoonkin, että se myös kuumentaa tunteita aiempaa enemmän. ■

”Olisi toivottavaa, että jonkinlaista dialogia voitaisiin yrittää saada aikaan myös sosiaalisessa mediassa.”

-lupauksista, -tuloksista ja -keskusteluista

Joka neljännen vuoden keväällä paljastuu puolueista mitä nurinkurisimpia puolia. Pekka Haavisto sanoo, että itäraja olisi pitänyt pistää kiinni vuoden 2015 turvapaikkakriisin aikana. Jussi Halla-aho kertoo oman puolueensa olevan Suomen vähiten populistinen puolue, tosin vain sillä olettamuksella, että se tarkoittaisi jotain pahaa. Eliitinvastaisuutena se kyllä heille sopii. Antti Rinne lupaa aloittaa bensiini- ja dieselautojen myyntikiellon, sitten myyntikiellon valmistelun, sitten myyntikiellon valmistelun aikataulujen selvityksen. Tätä seuraavat uudet lihaverot, eikun brassilihaverot, eikun ei niitäkään. Ehkä.

Ja tietysti, autot kuuluvat teille. Siis TEILLE. Ja teille. Kun demarit ne muuten kieltävät.

Vaalit ovat tulossa. Elämän parasta aikaa, kuten olen monelta jo kuullut. Mitä parhain aika myös tarkastella nykyistä vaali-instituutiota, sekä sen monia aspekteja. Näistä yksi mielenkiintoisimmista ovat vaalipuheet: vaalien alla tehdyt avaukset, lupaukset sekä muille puolueille heitetyt piikit. Koska vaalit ovat tämän tekstin tullessa painosta jo käyty ja tulokset selvillä, jätän tulosarvioinnin vähemmälle ja ennustan vain lyhyesti: SDP 19,1 %, PS 17,4 %, Kokoomus 16,9 %. Keskusta ja vihreät kamppailevat sijasta 4 tasaisesti 14-15 prosentin kannatuksella. Vasemmistoliitto noussee kymmenen prosentin tuntumaan myös. Muut puolueet ovat kohtuullisen irrelevantteja (ei irrelevantteja-as-Siniset, mutta kuitenkin).

”Johdonmukaisiakin poliitikkoja toki löytyy, mutta virheitä ei parane myöntää.”

Puolueilla näyttää olevan taktiikkana heitellä avauksia, tunnustella mahdollista vastaanottoa ja sen jälkeen korjata tai ”tarkentaa” sitä suosiollisempaan suuntaan. Osalla puolueista enemmän, osalla vähemmän. Nykyisessä sosiaalisen median maailmassa

tästä kuitenkin rankaistaan entistä tehokkaammin: jokainen väite on tarkistettavissa, ja vanhat sanomiset löytyvät parilla klikkauksella internetin syövereistä. Tästä seuraava kiemurtelu hiillostuksen alla on vaalipaneelien ja keskusteluiden parhaita puolia: se pärjää, joka kiertää epämieluisat aiheet kaikista onnistuneimmin. Johdonmukaisiakin poliitikkoja toki löytyy, mutta virheitä ei parane myöntää. Ei, vaikka vanha kanta olisikin todistettu epätieteelliseksi ja jopa haitalliseksi uusien tutkimusten ja teknologian avulla: kysykää vaikka vihreiltä ydinvoimasta.

Sitten ovat tietenkin ne ääripäät. Ah, pienpuoluetentit. Marco De Witin paasaus globalistien propagandasta ja valtamedian, varsinkin Ylen, salaliitosta hänen puoluettaan kohtaan Ylen vaalitentissä on parempaa viihdettä kuin Frendit höystettynä Monty Pythonilla. Samaa kaliiberia edustaa myös kommunistien keskinäinen kamppailu siitä, kuka nyt edustaa sitä oikeaa marxilais-leninismiä ja kuka ei. Sääliksi käy mm. Liberaalipuolueen Tea Törmästä, eihän kukaan muista hänen edes tenteissä olleen tämän shown jälkeen.

”Ah, pienpuoluetentit.”

Lopuksi vielä: yksi vaalijärjestelmän humoristisimpia kukkia versoaa Helsingistä, jossa vaaliliitossa ovat keskenään mm. liberaalit ja feministit, puolueet, joiden samankaltaisuus rajoittuu vain ja ainoastaan kannatusprosenttiin. Kun ottaa huomioon seikan, että parhaimmillaankin tämä liitto voi yhden ehdokkaan läpi saada, herää kysymys: kuinkakohan paljon mahtaa kapitalismivastaista feministiä miellyttää ajatus, että hänen antamallaan äänellä läpi pääseekin työ- ja elinkeinokeskuksen alasajoa kannattava talousäärioikeistolainen?

On tämä hienoa aikaa.

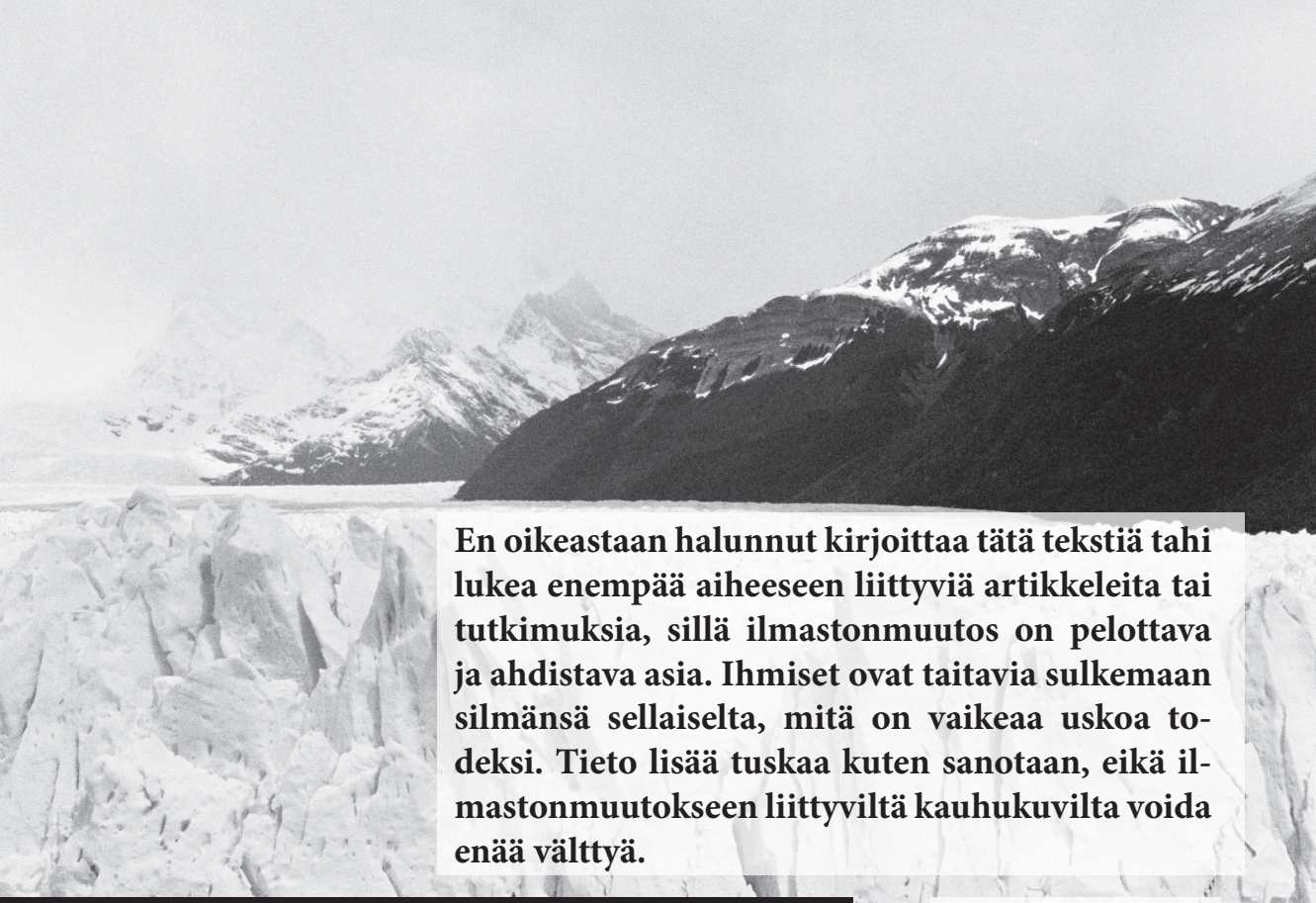

En oikeastaan halunnut kirjoittaa tätä tekstiä tahi lukea enempää aiheeseen liittyviä artikkeleita tai tutkimuksia, sillä ilmastonmuutos on pelottava ja ahdistava asia. Ihmiset ovat taitavia sulkemaan silmänsä sellaiselta, mitä on vaikeaa uskoa todeksi. Tieto lisää tuskaa kuten sanotaan, eikä ilmastonmuutokseen liittyviltä kauhukuvilta voida enää välttyä.

Teksti: Elina Remes
Kuvat: Unsplash

Ilmastotekoja –

nyt

nyt

n y t !

Kahlatessani läpi IPCC:n masentavia raportteja maapallon tilasta ja selaillessani kuvia muun muassa nälkiintyneistä jääkarhuista kasvoi lähinnä pettymykseni ihmisyyttä kohtaan. Maailmaa kohtaa historiansa mittavimman ympäristökatastrofin ja se on vain yhden lajin ansiota. Samalla vaikuttaa siltä, että mitään merkittäviä muutoksia ei tehdä tilanteen parantamiseksi ja omatkin ponnistelut tuntuvat olemattomilta maailman mittakaavassa. Tästä tunteesta on yleistynyt nimitys ”ilmastoahdistus.” Vaikka tilanne on jo nyt melko surkea, erityisesti ilmastovaalien lupaus on saanut minut uskomaan, ettei peli ole vielä menetetty.

Meillä on jo kaikki faktat. Tiedämme, että maapallon keskilämpötilan nouseminen on pysäytettävä 1,5 asteeseen ja nopeasti. Lämpötilan nousu on jo nyt aiheuttanut peruuttamattomia muutoksia biosfääriimme, eikä tilanne tästä parane. Tutkijat ovat ennustaneet useiden eläinlajien kuolevan sukupuuttoon sekä luonnon ääri-ilmiöiden yleistyvän. Tutkijoiden mukaan vuoteen 2100 mennessä merenpinta nousee noin metrin suurten jäätiköidemme, kuten Grönlannin ja Antarktiksen, sulaessa. Mikäli merenpinta nousee seitsemän metriä, rannikkoseutu ja saaret muuttuvat elinkelvottomiksi. Odotettavasti tiheästi asutuilta vedenalle jääviltä alueilta syntyy valtavia muuttovirtoja. Nykyisellä meiningillä me siis hukutamme maapallomme ja aiheutamme todennäköisesti samalla ilmastopakolaiskriisin.

Tiedämme myös, että yksilötasolla hyviä ilmastotekoja on suosia kasvisruokavaliota, kierrättää jätteet ja välttää lentämistä. Elämäntapojen muuttaminen voi olla helpommin sanottu kuin tehty, eikä kukaan meistä halua kokea tunnontuskia tekemistään valinnoista. Useat tekevätkin jo ilmastoystävällisiä valintoja, vaikka ne eivät ole aina niitä taloudellisimpia. Siksi tarvitaan lainsäädäntöä, joka ohjaa ja kannustaa väestöä ympäristöystävällisempiin toimintamalleihin. Koska toimia tarvitaan nopeasti, on tulevan hallituksen tekemä politiikka avainasemassa. Tärkein ilmastoteko onkin äänestää, jotta Suomeen saadaan ilmastonmuutokseen vakavasti suhtautuva hallitus. Ilmastokriisiä kun ei saada hallintaan vain puita istuttamalla.

Meillä on jo kaikki faktat.

Ilmastonmuutoksesta varoittavien äänet ovat voimistuneet viime vuosina erityisesti viimeaikaisen ilmastoaktivismin siivittämänä. Helsingissä 6.4. järjestetty ilmastomarssi keräsi jopa yli 20 000 osallistujaa. Yhteiskunnallinen liikehdintä on niin ikään saanut aikaan myös sen, että kaikki Suomen suurimmat puolueet ovat ensimmäistä kertaa joutuneet ottamaan kantaa ilmastonmuutokseen. Ilmaston lämpenemisen pysäyttämiselle on jo kiire, mutta se on vielä mahdollista. Siksi vuoden 2019 eduskuntavaalien on oltava ilmastovaalit. Varsinkin energiapolitiikan saralla tulevan hallituksen on tehtävä sitovia päätöksiä. Tavoitteiden lisäksi on sitouduttava keinoihin päämäärien saavuttamiseksi. Tarvitsemme lainsäädäntöä hillitsemään fossiilisten polttoaineiden käyttöä teollisuudessa, vähentämään metsien hakkuita ja ohjaamaan kuluttajia tekemään ympäristöystävällisempiä valintoja. IPCC:n suositus on, että hiilineutraaliutta on tavoiteltava jopa jo 2030-luvulle tultaessa. Tämä tarkoittaa, että päästövähennyksiä on tehtävä 60% nykyisestä.

Tärkeimmät ilmastokriisiä hillitsevät ratkaisut tehdään kansallisella tasolla, eikä aikaa ole hukattavaksi.

Vuoden 2019 eduskuntavaalien on oltava ilmastovaalit jo siitäkin syystä, että kaikessa ei voida luottaa kuluttajien tekevän ympäristöystävällisiä valintoja pelkkää hyvää hyvyyttään. Pelkästään ruohonjuuritasolla tehdyt ilmastoystävälliset valinnat eivät sitä paitsi valitettavasti ole ratkaisevassa asemassa taistelussa ilmaston lämpenemistä vastaan, vaan hallituksen tekemä politiikka. Yhteistyökykyinen hallitus olisikin näiden vaalien ideaali lopputulos, sillä tärkeimmät ilmastokriisiä hillitsevät ratkaisut tehdään kansallisella tasolla, eikä aikaa ole hukattavaksi. ”Ongelma ei ole Suomessa, vaan suurissa teollisuusvaltioissa” ja ”Suomen kokoinen valtio ei voi vaikuttaa ilmastonmuutokseen” – lässytys on tässä vaiheessa syytä heittää romukoppaan. Tämän todisti jo ruotsalainen 16-vuotias Greta Thunberg, joka on ilmastolakkoilullaan saanut valtavat määrät ihmisiä osoittamaan mieltään ilmastonmuutoksen torjumiseksi. Jos yksi nuori koululainen pystyi moiseen, miettikää, millaista esimerkkiä kokonainen valtio voi maailmalle näyttää.

Onko sinulla ajatuksia Walpon kehittämiseksi ja haluaisit jakaa niitä eteenpäin? Onko ajasta puutetta, mutta ideoista ei? Kerro se päätoimittajille!

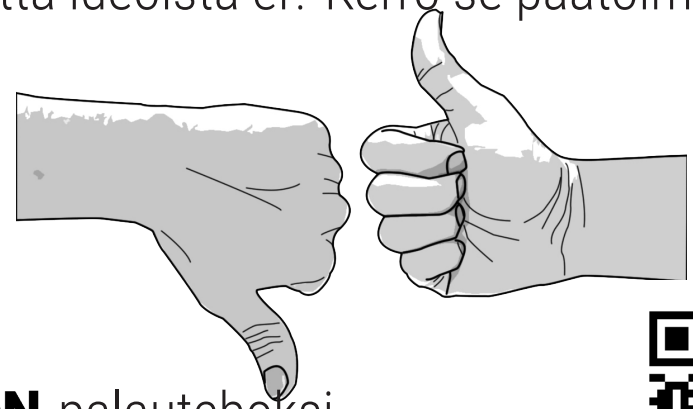

WALPON palauteboksi
www.p-klubi.fi

Seuraa walpoa Facebookissa ja Instagramissa!
Löydät meidät nimellä @walpolehti molemmista medioista.

Hetkiä lukukaudelta 18/19

Lisää tapahtumakuvia: p-klubi.fi

Turun Ekotori

Kierrätyskeskus

Polkupyörät, kodinkoneet, elektroniikka, huonekalut, kirjat sekä edullinen kuljetuspalvelu!

Opiskelijakortilla -20 %

Rautakatu 12 | bussit 32 ja 42

Rieskalähteentie 74 |bussi 88

Avoinna
ma–pe 8–18 | la 10–15
turunekotori.fi
Facebook | Instagram